

εις τον Διαγωνισμό των λύσεων. Είς τους άλλους διαγωνισμούς μάλιστα, όλα ταδέλφια εμπορούν να λάβουν μέρος, διότι όλα εμπορούν να έχουν διαφορετική απάντησιν· αλλά οι λύσεις είναι αι ίδιαι και θ, τι εύρη ο είς, θά το εύρη και εις τον άλλον.

Ω, αδύνατον, Ταπεινόν 'Ιον μου, δι' ενθυμηθώ τώρα διατί δεν εδημοσιεύθη εν Παιδικόν σου Πνεύμα! Δαμβάνα τόσα πολλά, ώστε δεν εμπορώ να κρατώ λυμὸν και να δίδω λόγον. Σου στέλλω σήμεραν διὰ τὸ βραβεῖόν σου μίαν «Μαρουσιαν» χρυσίδετον.

Σ' ευχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν τόσην σου ἀγάπην και διὰ τὰς καλὰς σου ὑποσχέσεις, ἀγαπητῆ μου Δικατορέτη Σ. Τὸ ψευδώνυμον Ναυτικῆ Πυλῆς ἀνήκει ἤδη εις άλλην. Δεν περιέρχεται ἔτι θά ἐκλέξῃ κανέν άλλο και θά μου γράφῃ συχνά· δὲν εἶν' ἔτσι:

Νεαρὲ Στρατιῶτα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐκλέγω. Ἐλπίζω θὲν θὰ συνήνησες ἤδη τὸν φίλον μου Ζάγον και θὰ συνεργάζῃσαι μετ' αὐτοῦ διὰ τὸν Μικρὸν Σύλλογον. Ὁ ἐνθουσιασμός σου με κατακλύει πολὺ. Ἄν θέλῃς, στείλῃς πρὸς τὴν Ἑλ. Α. τὸ φυλλάδιον ἐκεῖνο. Σ' ευχαριστῶ.

Μὰ πῶς ἤθελες νὰ σου γράψω, Γλυκύλαλε Ἀηδὼν, ἀπ' οὐδὲν μου ἔγραψες οὐδ'· Ἐγὼ μόνον ἀπαντῶ· νὰ, και σήμερα πού μου γράφεις σου ἀπαντῶ, θὲν πολὺ ἐλυπούμην πού δὲν μου ἔγραψες τὸσον καιρὸν. Σ' ευχαριστῶ διὰ τὰς θερμάς σου ἐνεργείας. Μὰ νὰ μου γράφῃς!

Βλέπω με χαρὰν μου, Ναυτοπούλα, θὲν ἐπροβίβασες τὸ γράφετόν μου και τὸ ὠνόμασες τερπνότερον.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλαλάξουν: — τὸ Λαίμαργον Γατάκι με τὸν Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, Ἑλληνικὴν Σημαιοῦ, Ρωμαῖον Κικέρωνα, Ποιμενικὴν Φλογέραν και Κολοσσὸν τῆς Ρόδου — ὁ Ἡρακλῆς Κηζήρογλου με τὸν Οἰδιπόδα Τύραννον, Τρεχαγυροπούλου, Ἑλληνικὴν Καρδιάν, Νέον Ἡρακλῆ καὶ Ναυτοπούλαν — τὸ Ἄρθος τῆς Ἐνδοισθίας με τὴν Ἑλληνίδα Καλλιέγγυδα και Ἀγκυραν τῆς Ἐνδοισθίας — ἡ Ἐξέδρα Πατρῶν με τὴν Ὁραίαν Κέρκυραν, Βασιλικὴν Σταμάτην, Ἀνθωμένην Ἀμυγδαλίαν, Σοφίαν Κόλλα, Μόσαρτ, Ἑλληνικὴν Θάλασσαν και Ἐθνικὸν Ἦμον — ὁ Στρατηγὸς Ἀντίβας με τὸν Χαλασὸν Κόσμον και με τὴν Σημαιοῦ τῆς Ἁγίας Λαύρας — ὁ Τοῖν-Τῶν με τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα και Ποιμενικὴν Φλογέραν — ἡ Ρωμηοπούλα με τὸν Κόντε Ραπανάκην και τὴν Αἰμιλίαν Εἰμαρμένην — ὁ Ἐθνικὸς Ἦμος με τὸν Φιλέλληνα Μικρασιώτην, Γαλιναῖον Θάλασσαν και Λευκὸν Ρόδον — ὁ Μέλας Ἄετις με τὴν Ἑλληνικὴν Καρδιάν και Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα — ἡ Κροκοπέλος Ἦδος με τὸν Τοῖν-Τῶν, Δὸν Κιχῶτην, Ἀφροεσιάν, Κατασπρον Ἀράπην, Τρεχαγυροπούλου, Πηρολαμπίδα, Ἑλληνικὴν Σημαιοῦ, Ἀρριμιένον Κῆμα, Φλιν-Φλιν Ἀργυροῦ Πανσέληνον και Ἱππερασιώτην τῆς Πατρίδος — τὸ Ἰόνιον Πέλαγος με ἑλκους τοῦ ἐν Κερκύρᾳ συνδρομητῆς μου — ἡ Κερκύραϊκὴ Νῆξ με τὴν Ὁραίαν Κέρκυραν, Ἑλληνικὴν Σημαιοῦ, Δὸν Κιχῶτην, Μαῦρον Πρίγκηπα, Ἡρωϊκὴν Πάργαν και Δεκαπεταετῆ Πλοίαρχον — ἡ Βίγλα με τὸ Τί με μέλει — ἡ Ἐλευθερία Κορύλλου με τὸν Ἀθανάσιον Πετραλιάν — ἡ Κόρη τοῦ Πηλοῦ με τὴν Τσοῦχτραν, Βοσπίδα και Ἀγκυραν τῆς Φιλίας — ὁ Ἐμμ. Ἀδόδης, με τὸ Ἦμον Ἀεράκι — τὸ Ἄσμα τοῦ Ὁρφῆως με τὸν Δὸν Κιχῶτην — ὁ Ἄετις τῶν Ὁρέων με τὸ Ἀγκάθι, Θαλασσοῦλαν, Ἡρωϊκὴν Πάργαν, Ἀνεμοστρόβιλον, Βίγλαν, Δεῦν και Ἰωάννην Μαρτέτη — ἡ Γλυκύλαλος Ἀηδὼν με τὸν Ἀρχιναύαρχον

Θεμιστοκλέα, Σκωθροπὴν Σελήνην, Ναυτοπούλαν, Δὸν Κιχῶτην, Ἐτοι μάρτεσι, Κῆμα τῆς Σαλαμίνας, Ἀνδραλοῦσιαν, Τρεχαγυροπούλου, Ἰριδα και Ἰθῶρ τῆς Στυγος. — ὁ Νικηφόρος ὁ Βρονένιος με τὴν Αὐτοκράτειραν Ἐυδοκίαν, Μούρτζουφλον, Κυμοδόκη, Δεῦν, Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, Ταπεινόν Ἰον, Δὸν Κολοκίθην Πάτεραν, Μέλλουσαν Καλλιέγγυδα, Ἑλληνικὴν Σημαιοῦ, Ἱππερασιώτην τῆς Πατρίδος, Ξανθὴν Καρτιώτισσαν, Ὀλυμπιονίκην και Σερτηνεμένον Πουλί.

Ἀσπασμοί, πληροφορία. — ἡ Μέλλουσα Καλλιέγγυδα συμφωνεῖ με ὅσα εἶπε περὶ αὐτῆς ἡ Γενναία Ἑλληνίς και τῆ προτείνει νὰ νοήσουν ἀλληλογραφεῖαν — ἡ Ἀγκυρα τῆς Ἐνδοισθίας ἐρωτᾷ τὴν Νεῦν Ἑλλάδα ἂν ἀγαπᾷ ἀκόμη τὰ γαρυφάλα· — ἡ Ρωμηοπούλα ἀσπάζεται τὴν Ἐνδοισθίαν ὅσην και παρακαλεῖ τὸν Κόντε Ραπανάκην νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του· — ἡ Κόρη τοῦ Πηλοῦ ἀσπάζεται ἑλκους τὰς Ἀγκυράς — ὁ Ἐμμανουὴλ Γ. Ἀδόδης προτείνει ἀλλαγὴν Μ. Μυστικῶν εἰς τὸ Ἦμον Ἀεράκι διὰ νὰ γνωρισθοῦν, και ἀπὸ κοινού, μαζὶ με τὸν Τρεχαγυροπούλου, να ἰδρῶσαν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὄχι Μικρὸν, ἀλλὰ Μέγαρον Σύλλογον πρὸς διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως. — ὁ Ἄνδρειος Σουλιάτης ἐρωτᾷ τὴν Μέδουσαν πῶς λέγονται τὰ ἐκ Βάλου ἐξαδέλφια τῆς — ἡ Ναυτοπούλα ἀσπάζεται τὸν Ἦμον τῆς Ἐλευθερίας με τὰδέλφια τοῦ ὁποῦ, λέγει, συνταξιδεύσεν (;

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳκι στέλλει ἡ Διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Α. Θ. Πολυζωίδην, Ἀδραν τοῦ Φαλίρου, (τὴν πρώτην, ἡ ποία μετὰ τὴν πρόσκλησιν, ἀναέως τὴν συνδρομὴν τῆς) Φιλελευθέρου Ἑλλήνα, (ὁ ὁποῖος φρονεῖται δραστήριος περὶ συστάσεως Συλλόγου), Ἐνδοισθία Ποσειδῶνα (λίαν προσεχῶς), Ἡρακλῆ Ν. Κηζήρογλου, Τικ-Τακ, Ἐξέδρα Πατρῶν (εἰσα συμπαθισμένος), Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην (ὁ Ἀχαῖκος Ἀρομεδὸς ἔπαυσε νὰ νταλλάσῃ, διότι συνεπλήρωσε τὸ λεύκωμά του), Ἄρθος τῆς Ἀνατολῆς, Στρατηγὸν Ἀντίβαν (δὲν ἀμφιβάλλω, θὲν μετὰ τὰ μαθήματα, θὰ εὐρίσκῃ ὀλίγον καιρὸν νὰ μου γράψῃ) Μέλανα Διάβολον (ἐλπίζω, θὲν μετ' ἑλίγας ἡμέρας θὰ παύσουν ἑλκους αὐτὰ τὰ παράπονᾳ) Δελφίνα τοῦ Ἐυζείνου, Μέλανα Ἄετις (ὄχι μόνον ἀπαξ λαμβάνει κανεὶς ψευδώνυμον διαρῆν), Σουσουράδα, Σέλευκος τὸν Κερανοῦν (ἔστειλα 34ον αἰ Π. Ἀσκήσεις με τὴν σειράν των) Τί με μέλει, (θέλω κ' ἔγω πολὺ νὰ σε ἴδω εἰς τὸ «τερπνόν» μου γράφετόν) Μικρὸν Ἐθελοντήν (δὲν ἤξεύρω, διότι ἔχει καιρὸν νὰ μου γράψῃ) Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους (ἀπ' ὅλα, φιλάται, και ἑλληνικὰ και ἑνᾶ) Ἰωνικὴν Ἀκτὴν (ἡ ὁποία εὐρίσκει τὸ περιοδικὸν μου τερπνότερον τῶν Γαλικῶν και τῶν Ἀγγλικῶν ἀκόμη) Βίγλαν, Μαῦρον Πρίγκηπα, Ἀψὲ Σβῆος (ὁ Ἀνανίας σ' ευχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὴν ὠραίαν ζωγραφίαν) Θεῶν τοῦ Ζαππεῖου, Γλυκεῖαν Ἑλληνίδα (καλῶς τὰ δέχθησες!) Ἀλότην, Κόρην τοῦ Πηλοῦ (ἔστειλα ἀπ' ὅλα) Σοφὸν Σολομῶντα, Φαρσποῦλαν, Ἐσπερίαν Ἀδραν, Μέλλουσα Ναυαρχον (ἔστειλα) Ἀνδρείον Σουλιάτην, (και πάλιν αἰ προτάσεις σου ἀναβάλλονται, δι' ὅν λόγον σου εἶπα εἰς τὸ προηγούμενον) Ἄσμα τοῦ Ὁρφῆως (ὦ, χαῖρον πού ἀγαπᾷς τὸσον πολὺ τὴν μουσικὴν, και δὲν ἀμφιβάλλω θὲν θὰ προσδεύῃς) Ἀνδρείον Ἀργοναυτήν (δὲν ἤξεύρω ἀκόμη πιθανόν ἑλκους νὰ εἶνε κανέν ἀπὸ τὰ νεώτατα τοῦ Βέρν) Μαγευμένην Ἀχοργαλίαν, Ἄετις τῶν Ὁρέων (ἔστειλα: εἰσα καλὰ) Θαυμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν (ὅστε λοιπὸν δὲν ἀλλάξεις· καλὰ λίστρα!) Στέφανον Κότινον κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 11 Νοεμβρίου ε.ε.

356. Λεξιγράφος. Με τὸ ὄλον μου σοι δίδω ὅ, τι κ' ἂν ἐπιθυμῆς, με τὸ ἡμισὺ μου ἑλκους μέρος μόνον ἐν τῆς γῆς. Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Τρεχαγυροπούλου

357. Στοιχειόγραφος. Διῶσε σῖγμα, βάλε μὲ και ἀμέσως ἔστη σιγμὴ τὸ νησί θὰ σε ἀφήσῃ ἔς τὸ νερὸ θὰ περπατήσῃ. Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Παληκῆρ: τῆς Λαζίας 358. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἀνανίας ὁ σοφὸς κ' ἡ ἀδελφὴ του Ἀγάπη Καθὼς κ' ἡ Μάρθα ἡ καλὴ μαζὶ μ' ἑνᾶν Ἀράπην Ἄν μου ἐδάνειζαν ποτὲ καθένας ἑνα γράμμα, Ἐν ὄργανον γλυκὸν θὰ εἶχα ἐν τῷ ἄμα. Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Τρυγονάκι 359-341. Κεχυρμμένα ὄνόματα γυναικῶν 1. Διὰ τῆς ἐπιμελείας τὰ πάντα κτῶνται. 2. Ὅσον ὠραία ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου τὸσον μεγαλοπρεπὴς ἡ δύσις. 3. Ἡ εὐμάρεια μαλθακὰς και μικρὰς φύσεις συντροφεύει.

342. Κλεμακωτόν. Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ αναγνωσθεῖται εἰς τὸ δεξιὸν σκέλος πόλις τῆς Τουρκίας, εἰς τὸ ἀριστερὸν πόλις τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν κατωτὴν βαθμίδα ἐπίθετον τῆς Δημητρος, εἰς τὴν μεσαίαν νῆσος τοῦ Αἰγαίου και εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀρχαιότατος ἑβραϊός.

343-346. Μαγικὸν γράμμα. Τῆ προσθήκῃ μίς και τῆς αὐτῆς πάντοτε συλλαβῆς εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις: πύρ, μαθῶν, πᾶς, φύμα. Ἐστὴν ὁπὸ Αἰλι. Σ. Οἰκονομίδου

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 23 και 30 Αὐγούστου 1897.

- 446. Χιτών, χιών. — 447. Λυσίας. 448. ΔΑΝΑΗ 449. 450. ΧΑΒΡΗ Α ΧΑΡΗ Α ΖΗΝΩΝ ΑΡΑ ὉΣΑ Α ΙΝΟΣ ΑΘΗΝΑ ΣΥΝ ΑΕΤΟΣ ΠΕΡΣΕΥΣ ΑΝΑ 451-455. 1. Βόνατος. 2. Ἐριφος. 3. Κόνικλος. 4. Λαγαῖος. 5. Πιθῶκος. — 456-460. Γνωμῆς τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος μ σχηματίζονται αἱ λέξεις: μάχη, μπρός, ἄρμος, ρώμη, τέρμα. 461. Ἄν τῷ ἀρμόζῃ θέλων νὰ μάθῃ τὸ νὰ κοιμᾶται σχολαστικῶς, τοὺς ὀφθαλμούς του κλεισὰς ἐστάθῃ πρὸ τοῦ καθρέπτου προσεκτικῶς. 462. Πρέπει τις νὰ ἐκρίζωσῃ τὸ κακὸν πρὶν παλαιώσῃ. 463. Εὐήνος (εὐ, οἶνος). — 464. Χιλιάς, Πιάς. — 465. Ραφαήλ. — 466. Μ Χ Η Ν 467. Εἶχε πέντε τέκνα. — Χ Η Ν 468-472. 1. Νικίας 2. Ἐάν. Μ Η Λ Ε Α 3. Σησιλαος. 4. Εὐρυ. Ν Ε Α 5. Μυρανίδης. — 473. Παρηγοριά τῶν ἄρρωστων ἑς που νὰ βγῆ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. — 474. ΑΒΘΝΩΑΣΣ, Ἑλλάς, Ὄανις, Νέδων, Ἰωνία, Δανία, αἰθῶς, σέλας. — 475. ΣΠΑΡΤΗ, ΟΡΦΕΥΣ (1. ΣΩΛΩΝ. 2. ΠΡΩΡΑ. 3. ΑΦΡΕΙΟΣ. 4. ΡΕΑ. 5. ΤΥΡΟΣ. 6. ΗΣΑΪΑΣ). — 476. Τῆς παιδείας αἱ μὲν ρίζαι πικραῖ, αἱ δὲ καρποὶ γλυκεῖς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον ὁπὸ τοῦ Ἱεροσολίμου τῆς Παιδείας ὁπὸ τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλήθις προσκλῶν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὁπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὁπὸ ἀνάγκημ ἑριστικῶν χρησιμῶν εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός και εἶνε προπληρωτέαι δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις Ὀδὸς Αἰῶλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτισσῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Ὀκτωβρίου 1897

Ἐτος 19^{ος}. — Ἀριθ. 43

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 330)

Ἡρὸς τὸν Κ. Ἰπποδευθεντήν τῶν Ἀρχιεῶν Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς Παρίσιον. Ἐν Βολιῆ, τῆ 30. Ἰουλίου 1813.

Κύριε,

Ἡ Μαριάννα Λεδοῦεκ, ἡ ὁποία ἀπεθίωσεν ἐνταῦθα πρὸ δύο ἡμερῶν, μ' ἐπεφόρτισε νὰ σας ἀνακοινώσω σπουδαῖα τινα, τὰ ὁποία σᾶς ἐνδιαφέρουν.

Ἡ Μαριάννα Λεδοῦεκ ἦτο ἡδὴ ἀποτινος χρόνον ἀσθενής, ὅτε μίαν ἡμέραν μ' ἐκάλεσε παρὰ τὴν κλίνην τῆς και μου εἶπεν:

«— Αἰδεσιμώτατε, εἶμαι πολὺ ἄρρωστη· αἰσθάνομαι ὅτι ὁ Θεὸς με καλεῖ πλησίον του, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ποθῶναι, πρὶν ἐλαφρώσω τὴν συνείδησίν μου ἀπὸ ἑνα μεγάλο βάρος.

«Καὶ εὐθὺς ἀμέσως μοὶ διηγήθη τὰ ἑξῆς:

«— Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 1796, ἦμην ὁπως ἦσαν πρὶν ἀπὸ ἐμὲ οἱ γονεῖς μου και οἱ γονεῖς τῶν γονέων μου, — εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κόμητος και τῆς κομησσης Ἄλβα, οἱ ὁποῖοι κατέχουν τὸν πύργον Ἄλβα, εἰς τὰ περίχωρα τῆς Νάντης. Πρὸ ἐνός ἔτους σχεδόν, εἶχα ὑπανδρευθῆ και ἀπέκτησα μίαν κόρην. Ὁ κόμης εἶχε φύγη πρὸ μίς ἐβδομάδος μ' ἑνα σῶμα πολεμιστῶν βασιλοφρόνων, τὸ ὁποῖον ἀνίστατο ἀκόμη κατὰ τῶν δημοκρατικῶν, μολονότι ἡ θέσις του ἐγένετο ὁσημέραι δεινότερα. Ἦτο ἀνδρεῖος εὐπατριδῆς· εἶχε δῶσῃ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τοὺς ἰδικούς του, και τὸν ἐκράτησε μέχρι θανάτου.

«Ἡ ἀναχώρησις του τῷ ἐστοίχισεν ἀκόμη περισσότερον, διότι πρὸ ὀλίγου μόλις ἡ σύζυγός του τὸν εἶχε κάμη πατέρα δύο τέκνων, διδύμων, ἐνός ἀρσενικοῦ και ἐνός θηλυκοῦ, τὰ ὁποία και τὰ δύο ἦσαν ὠραῖα ὡς ἄγγελοι.

«Μόνη εἰς τὸν πύργον ἡ δυστυχῆς μου κυρία, εὐρίσκειτο εἰς διηγετικὴ ἀγωνία και τρόμον δι' ἑαυτὴν και πρὸ πάντων

τῶν διὰ τὰ ἀγαπητὰ τῆς δίδυμα. Σώματα πολεμιστῶν βασιλοφρόνων και στρατιωτῶν τῆς δημοκρατίας διέσχίζον τὴν χώραν και ἀκαταπαύστως συνήπτον μάχας, αἱ δὲ περὶ τούτων φῆμαι ἔφθανον μέχρι τῶν ὠτων τῆς. Αἱ ἐπαύσεις και οἱ πύργοι ἐπυρπολοῦντο, ποτὲ ὑπὸ τῶν

διὰ νὰ ὑπερασπισθῆ και νὰ προφυλάξῃ τὰ ἄθφα αὐτὰ πλάσματα, τὰ ὁποία κινδυνεύουν, τὰ ὁποία περιμένει ἡ ἐκδίκησις και ὁ θάνατος, ὡς τέκνα βασιλοφρονος και ἐπαναστάτου, προγεγραμμένον. Ἀγαπητῆ μου Μαριάννα, θέλω νὰ μου ὑποσχεθῆς ἑνα πράγμα: ὅτι, ἂν ἀποθῶναι πρὸ τῆς ἐπανόδου τοῦ ἀγαπητοῦ μου Λουδοβίκου, θὰ παραλάβῃς σὺ τὰ δύο μου παιδιά και θὰ τ' ἀναθρέψῃς ὡς χωριότοπυλα. Ὁρκίσου το!»

«Τὸ ὠρκίσθη. Ἐξήγαγε τότε ἀπὸ τὸν δάκτυλον τὸν ἀρραβῶνά τῆς, και μοι: εἶδεις τοὺς δύο δακτυλίους, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπετελεῖτο.

«— Θὰ χωρίσῃς τοὺς δύο αὐτοὺς δακτυλίους, θὰ περάσῃς εἰς τὸν καθένα ἀπὸ μίαν ταινίαν και θὰ τοὺς κρεμάσῃς εἰς τὸν λαίμον τῶν παιδιῶν μου.»

«Μοῦ ἔκαμε νεῦμα ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ. Καὶ πράγματι ἦτο τὸσον ἐξηγητῆμένη, ὅστε μόλις ἠκούετο ἡ φωνὴ τῆς.

«Ἐπῆρα τὸν ἀρραβῶνα και τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐξετέλεσα πιστῶς τὴν παραγγελίαν τῆς κυρίας μου· ἔδρα τοὺς δακτυλίους με δύο ταινίας και τοὺς ἐκρέμασα εἰς τὸν λαίμον τῶν δύο παιδιῶν.

«Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν μᾶς ἤλθεν ἡ τρομερὰ εἰδησις: ὁ κόμης εἶχε φανευθῆ εἰς μίαν συμπλοκὴν. Ἡ κυρία μου δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιζήσῃ τοῦ μεγάλου τούτου δυστυχῆματος και τὴν ἐπομένην, καθ' ἣν στιγμὴν ἔφθανον εἰς τὸν πύργον οἱ κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι, διὰ νὰ τον δημεύσουν ἐπ' ὀνόματι τῆς Δημοκρατίας, ὡς ἰδιοκτησίαν Βανδαίου ἐπαναστάτου, ἡ ἀτυχῆς κόμησσα ἐξέβαλλε τὴν τελευταίαν πνοήν...

«Δὲν ἐπερίμενα τοῦτο διὰ νὰ ἐνεργήσω. Γνωρίζουσα ὅτι οἱ ὑπάλληλοι θὰ ἤρχοντο τὸ πρῶν, και φανταζομένη ὅτι ἐκ τῆς παρουσίας των θὰ ἐκινδύνευον τὰ παιδιά, ἤρπασα ἀμέσως ἀπὸ τὸ λίκνον τὴν



«Δὲν θέλω νὰ ἀποθῶναι, πρὶν ἐλαφρώσω τὴν συνείδησίν μου ἀπὸ ἑνα μεγάλο βάρος.» (σελ. 337, στήλ. α')

μικράν Έρριέττην, διά να συμμορφωθῶ με τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας μου. Ἄλλ' ὅταν ἠθέλησα νὰ παραλάβω ἐπίσης καὶ τὸν μικρὸν Ἐκτορα, ὁ ὁποῖός ἐκοιμήτο εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον με τὴν τροφὸν του, παρετήρησα ὅτι καὶ οἱ δύο εἶχον ἐξαφανισθῆ. Ἐκτοτε δὲν ἤκουσα τίποτε περὶ αὐτῶν.

«Ἐφυγα ἀπὸ τὸν πύργον με τὸ παιδίον καὶ κατέφυγα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πάππου μου, ὁ ὁποῖός διέμενεν εἰς ἓν προάστειον τῆς Νάντης. Δὲν τῷ ἐνεπιστεύθη, δὲν ἐνεπιστεύθη ἀπολύτως εἰς κανένα τί εἶχα κἀμὴ. Ἡ κόρη μου τὴν ὁποίαν οἱ συγγενεῖς μου δὲν ἐγνώριζαν, εἶχεν ἐντωμεταξὺ ἀποθάνῃ. Ἡδυνήθην λοιπὸν εὐκόλως νὰποκρύψω τὸ δυστύχημα καὶ νὰ παρουσιάσω εἰς τοὺς συγγενεῖς μου ὡς ἰδικὸν μου τέκνον τὴν μικράν Ἐρριέττην Ἀλθα. Ἐννοεῖται ὅτι ἔλαβα ὅλας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις, διὰ νὰ γίνῃ φυσικὴ ἢ ἀντικατάστασις αὐτῆ. Ἄλλ' εἶνε περιττὸν νὰ κουράζω τὴν Αἰδεσιμότητά σου με ἀνωφελεῖς λεπτομερείας.

«Ἐμαθα τότε ὅτι ἓνας κύριος, ὁ ὁποῖός εἶχε χάσῃ ἐσχάτως τὴν σύζυγόν του, ἐζήτηε παραμάναν διὰ τὸ νεογέννητον τέκνον του. Ὄνομάζετο Μορανζῆς καὶ διέμενεν εἰς Νάντην. Ἐπαρουσιάσθη ἐκεῖ με τὴν θυγατέρα τῆς κυρίας μου, τὴν ὁποίαν ἐπαρουσίασα ὡς ἰδικὴν μου. Ἐγίνα δεκτὴ καὶ ἐσυμφωνήσαμεν νὰ θηλάζω τὰ δύο παιδιὰ συγχρόνως».

Ἐνταῦθα ὁ κύριος Μορανζῆς διεκοψε τὴν ἀνάγνωσιν, μὴ δυνάμενος νὰ προχωρήσῃ ἐκ τῆς συγκινήσεως, καὶ παρέκάλεσε τὸν πολίτην Δαγκνὲν νὰ τὴν ἐξακολούθησῃ.

Ὁ Δαγκνὲν ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐξηκολούθησε :

«Μίαν ἡμέραν τὸ ξένον παιδίον κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν καὶ μεθ' ὅλας μου τὰς περιποιήσεις, ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

«Ἐλυπήθην πολὺ διὰ τὸ δυστύχημα. Αἱ παραμάναι, καθὼς γνωρίζετε, ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα θηλάζουν, σχεδὸν ὅπως καὶ τὰ ἰδικὰ των ἡγάπων λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὴν Λουκίαν Μορανζῆ πολὺ, ἂν καὶ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν θυγατέρα τῆς προσφιλοῦς μου κυρίας. Τὴν λύπην μου ἠξάνει καὶ μία ἄλλη σκέψις: ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἀνετον ἐκείνην οἰκίαν, ὅπου ἤμην τόσο ἀσφαλῆς, ὅπου θὰ ἠδυνάμην, ἐπὶ ἐν ἧ δύο ἔτη, νὰ παράσχω εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου Ἐρριέτταν, ὅλας τὰς περιποιήσεις, τὰς ὁποίας ἀπῆται ἡ ἡλικία τῆς. Μοὶ ἐπήλθε τότε μία ἰδέα. Κατ' ἀρχὰς τὴν ἀπέκρουσα, διότι ἦτο ἐγκληματικὴ. Ἀλλὰ μοὺ ἐπανῆλθε κατόπιν ἰσχυροτέρα. Ἡ κυρία κόμισσα μοῦ εἶχεν εἶπῃ — κάμε τὴν χωριατοπούλαν! Ἄλλ' ἂν εἴμπορούσα νὰ τὴν κάμω θυγατέρα καλοῦ καὶ

εὐπόρου κυρίου, ὅπως ὁ κ. Μορανζῆς, αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον; ὁ σκοπὸς τῆς κυρίας μου θὰ ἐξεπληροῦτο, ἡ θυγάτηρ τῆς θὰ εὐρίσκειτο ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἐπὶ πλέον ἢ δυστυχίῃ ὄφρα θὰ εἶχεν εἰς τὸ ἐξῆς οἰκογένειαν.

«Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ὁ κύριος Μορανζῆς εἰσῆλθε διὰ νὰ ἴδῃ τὴν κόρην του, εὗρεν εἰς μὲν τὸ λίκνον τῆς, τὸ ὠραῖον καὶ καταστόλιστον, τὴν μικράν Ἐρριέτταν Ἀλθα, εἰς δὲ τὸ πτωχότερον λίκνον τῆς θυγατρὸς τῆς κομῆσεως, τὸ νεκρὸν καὶ κατάψυχρον ἤδη σῶμα τῆς Λουκίας Μορανζῆ.

«Δὲν ἐνόησε τίποτε ἀμφιβάλλω μάλιστα ἂν καὶ ἡ μητέρα τῆς ἢ ἡ ἴδια θὰ το ἐνόει. Τὰ βρέφη, προπάντων ὅταν κοιμῶνται, ὁμοιάζουν ὅλα. Ἀλλως τε ἐφρόντισα νὰ ἔχω κλειστά τὰ παραπετάσματα, με τὴν πρόφασιν τῆς γειννιάσεως τοῦ νεκροῦ. Ἐκλαία δὲ ἀπαρηγόρητος τὸν θάνατον τῆς δῆθεν θυγατρὸς μου.

«Οὕτως ἔμεινα, —ὅπως καὶ ἡ Ἐρριέττα Ἀλθα εἰς τὸ ἐξῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Λουκίας Μορανζῆ, —εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα ἔτη. Τότε ὁ κ. Μορανζῆς ἐπρόκειτο νὰναχωρήσῃ ἐκ Νάντης καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς Παρισίους. Ἐλυπούμην πολὺ, διότι ἔπρεπε νὰποχωρισθῶ τὴν μικράν ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ με συμπαράλαβουν. Πρὸ τοῦ χωρισμοῦ μας, παρέδωξα εἰς τὴν Ἐρριέτταν τὸν δακτύλον τῆς μητρός τῆς, χωρὶς νὰ τῇ εἶπω πῶθεν προέρχεται. Θὰ το ἔκαμνα ἐνωρίτερα ἄλλ' ἤθελα νὰποφύγω τὰς ἐρωτήσεις τοῦ παιδίου καὶ τῶν ἄλλων, αἱ ὁποῖαι θὰ μ' ἐστενοχώρουν. Διὰ τοῦτο τὸν εἶχα ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸν λαιμὸν τῆς, τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τῆς μικρᾶς Μορανζῆ, καὶ ἔκτοτε μὲχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης, τὸν ἐφύλαττα ἐγὼ.

«Πολλάκις, κατὰ τὸ διάστημα τῶν δέκα ἐτῶν, κατὰ τὰ ὁποῖα ἔμεινα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Μορανζῆ, ἠθέλησα νὰ φανερώσω τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν κύριόν μου ἄλλ' ἐκρατήθην, συλλογισθεῖσα τὴν λύπην τὴν ὁποίαν θὰ ἠσθάνετο, μανθάνων ὅτι τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐλάτρευεν ὡς ἰδικόν του, ἦτο ἐντελῶς ξένον. Ἐν τούτοις δὲν ἐπιτόμην εἰς πάρωμα καὶ μοὺ τὸ μυστήριον τοῦτο εἰς τὴν τάφον. Δι' αὐτὸ σὰς ἐκάλεσα, Αἰδεσιμώτατε. Ἄν νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ φανερώσετε ὅ,τι ἠκούσατε, πράξατέ το.»

«Ἐνταῦθα τελειώνει ἡ διήγησις τῆς Μαρριάννας Λεδουέκ. »

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἱερέως ἐπερατοῦτο διὰ τῶν ἐξῆς :

«Ἐταράχθη ἐξ ὧν ἤκουσα καὶ ὁμολογῶ ὅτι πρὸς στιγμὴν ἐδίστασα κ' ἐγὼ. Ἐπρεπεν ἄρα γε νὰ διαταράξω τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐτυχίαν μιᾶς οἰκογενείας, διὰ τῆς ἀποκαλύψεως μυστικοῦ, ἢ γνω-

σις τοῦ ὁποίου, καθ' ὅσον κρίνω, δὲν θὰ εὐχαριστήσῃ κανένα; Κατόπιν ὁμως ἐσκέφθη ὠριμότερον καὶ ὀρθότερον. Οἰοιδήποτε καὶ ἂν ἦσαν αἱ συνέπειαι, ὠφειλὰ νὰ γνωρίσω τὴν ἀλήθειαν πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους. Καὶ τοῦτο πράττω σήμερον, στέλλων πρὸς ἡμᾶς ἀκριβῆ περιλήψιν τῆς διηγήσεως τῆς Μαρριάννας Λεδουέκ.

Δέξασθε, κύριε Ἀρχιεφεύλαξ, κτλ. Ἀμβρόσιος ΔΑΡΑΣ, ἱερεὺς. »

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς μακρᾶς ταύτης ἐπιστολῆς ἐπροξένησε νέα δάκρυα. Καὶ αὐτὸς ὁ πολίτης Δαγκνὲν ἐπανελημμένως ἠναγκάσθη νὰ σπογγίσῃ τὰ ματογυᾶλια του. Πραγματικῶς ὁμως, ὄχι τὰ ὕαλια, ἀλλὰ τὰ μάτια τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος ἦσαν ὑγρά. . .

[Ἐπεται συνέχεια] Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Ἐβδομῆς Ἀυτοῦ Γρηγορίου Ἐβνοπούλου

Η ΚΑΜΠΟΥΡΙΤΣΑ

Μία μητέρα εἶχε μίαν μοναχοκόρην πολὺ μικροκαμωμένην καὶ ὠχρὰν καὶ κάπως διαφορετικὴν ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιὰ, διότι ὅταν ἐξήρχετο μετὰ τῆς μητρός τῆς ἐκ τῆς οἰκίας, οἱ ἄνθρωποι συχνάκις ἐσταματοῦσαν, παρετήρουν τὴν μικρούλαν καὶ κάτι ἐψιθύριζαν ὅταν δὲ ἡ κορασίς ἤρῳτα τὴν μητέρα τῆς διατι νὰ τὴν παρατηρῇ ὁ κόσμος με τὴν περιέργειαν, ἢ μῆτηρ τῆς ἀπεκρίνετο πάντοτε :

— Πρατηροῦν τὸ ὠραῖο καινούργιο σου φόρεματάκι, παιδί μου.

«Ὅταν δὲ ἐπέστρεφον εἰς τὴν οἰκίαν των, ἡ μητέρα ἐλάμβανε τὴν κόρην ἀπὸ τὰς χεῖρας, τὴν ἐφιλοῦσεν ἐπανελημμένως καὶ τῆς ἔλεγε :

— Ἀγάπη μου, χρυσό μου παιδάκι! τί θὰ γίνῃς ἂν ἐγὼ ἀποθάνω; Κανεῖς, οὔτε αὐτὸς ὁ πατέρας σου δὲν γνωρίζει τί ἄγγελος εἶσαι σύ.

Δὲν παρῆλθε πολὺς καιρὸς, ἢ μῆτηρ ἠσθένησε καὶ μετὰ ἐννέα ἡμέρας ἀπέθανε. Ὁ πατήρ τῆς κορασίδος ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ἐρίφθη εἰς τὸ φέρετρον τῆς μακαρίτιδος καὶ ἐζήτηε νὰ θάψουν καὶ αὐτὸν μαζί τῆς ἄλλ' οἱ φίλοι του τὸν ἀπέτρεψαν καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν παρηγοροῦν. Ἠσύχασε πράγματι, καὶ ἐπαρηγορήθη εἰς τὴν ἐντέλειαν. Μάλιστα μετὰ ἐν ἔτος ἐνωμφεῦθη ἄλλην γυναῖκα ὠραιότεραν, νεωτέραν καὶ πλουσιωτέραν τῆς πρώτης, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀγαθὴν ὅπως ἐκείνη.

Ἀφ' οὗτο ἀπέθανεν ἡ μῆτηρ τῆς, ἢ κόρη καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἀπὸ τὸ πρῶτον εἰς τὸ ἐσπέρας ἐκάθητο εἰς τὴν οἰκίαν, διότι δὲν εἶχε πλέον κανένα νὰ τὴν συνοδεύῃ εἰς τὸν περίπατον ὡς ἐκ τοῦτο ἔγινεν ὠχρότερα, καὶ ἐκεῖνο τὸ ἔτος δὲν εἶδεξε καμμίαν ἀνάπτυξιν.

«Ὅταν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν των ἦλθεν ἡ νέα μητέρα, ἢ κόρη ἐσκέφθη. «Ἄϊ, τώρα πάλιν θὰ βγαίνωμεν περίπατον ἐκτὸς τῆς πόλεως νὰ μᾶς θερμαίνῃ ὁ ἥλιος, εἰς τὰ ὠραῖα μονοπάτια, ὅπου φητρώνουν ἐκεῖνοι οἱ ὠραῖοί θάμνοι καὶ τὰ ἄνθη, καὶ περιπατοῦν τόσοι καὶ τόσοι κλοσενδεδωμένοι ἄνθρωποι.»

Κατοικοῦσαν εἰς ἓνα μικρὸν καὶ στενὸν δρομίσκον, ὅπου ὁ ἥλιος σπανίως ἐφαίνεται καὶ ὅπου, καθήμενός τις παρὰ τὸ παράθυρον, μόνον μίαν μικράν γωνίαν τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ ἠδύνατο νὰ βλέπῃ. Ἐν τούτοις ἡ νέα μητέρα ἔφευγεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν καθ' ἡμέραν, καὶ πρὸ τοῦ γεύματος καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, καὶ ἐφοροῦσε πάντοτε ἀκριβὰ καὶ ποικιλόχρωμα ἐνδύματα πολὺ ὠραιότερα ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς πρώτης μητρός τῆς. Ἀλλὰ ποτὲ τὴν κορασίδα δὲν τὴν ἔπερνε μαζί τῆς.

Μίαν φορὰν ἢ πτωχὴ κόρη ἔβαλε τὴν ἐντροπὴν κατὰ μέρος, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν παρακαλῇ νὰ τὴν πάρῃ ἔστω καὶ μίαν μόνον φορὰν μαζί τῆς.

— Εἶσαι μετὰ τὰ σωστά σου; τῆς εἶπεν ἡ μητέρα τῆς. — Τί θὰ εἰποῦν οἱ ἄνθρωποι, ὅταν με ἴδουν μαζί σου; Σὺ εἶσαι καμπούρα. Τὰ καμπούρικα παιδιὰ ποτὲ δὲν βγαίνουν ἐξω, ἀλλὰ μένου εἰς τὸ σπίτι.

Τότε τὸ κοράσιον δὲν εἶπε πλέον τίποτε, ὅταν δὲ ἡ νέα μητέρα ἔφυγε, ἀνέβη ἐπάνω εἰς μίαν καθέλιαν καὶ εἶδεν εἰς τὸν καθρέπτην, καὶ ἐπέισθη ὅτι πράγματι ἦτο καμπούρα, πολὺ καμπούρα! Ἐκάθησε πάλιν σιμὰ εἰς τὸ παράθυρον, ἤρχισε νὰ βλέπῃ εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐσυλλογίζετο τὴν ἀγαπητὴν μητέρα τῆς, ἢ ὁποῖα ἐν τούτοις τὴν ἔπερνε μαζί τῆς καθημέραν ἔξω. Ἐπειτα ἐσκέφθη πάλιν τὴν καμπούραν τῆς :

« Τί νὰ ἔχῃ τάχα μέσα; » ἔλεγε μετὸν νοῦν τῆς : « κάτι πρέπει νὰ ἔχῃ χωρὶς ἄλλο »

Παρῆλθε τὸ καλοκαίρι καὶ ὅταν ἐχειμώνας, τὸ κοράσιον ἤρχισε νὰ χλωμιάζῃ περισσότερο καὶ τόσο ἀδυνατίσει, ὥστε δὲν εἴμποροῦσε πλέον νὰ καθῆσθαι εἰς τὸ παράθυρον, ἀλλὰ ἦτον ἠναγκασμένη νὰ κοιτῆται εἰς τὸ κρεβάτι πάντοτε. Μετὰ τὴν πρώτην δὲ ἀνοιξὴν καὶ μετὰ τὰ πρῶτα ρόδα, ἦλθε τὴν νύκτα πρὸς αὐτὴν ἡ καλὴ τῆς μητρός καὶ ἤρχισε νὰ τῆς διηγῆται πόσον ὠραῖα εἶνε ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τοὺς οὐρανούς.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν εὕρηκαν τὴν κορασίδα ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς νεκρᾶν.

— Τί κάθεται καὶ κλαῖς τώρα, ἔλεγε ἡ νέα μητέρα πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς : — καλλίτερα ποῦ πέθανε ἢ φτωχὴ ἢ μικρούλα!

Ὁ σύζυγος δὲν ἀπήνησε τίποτε ἀλλὰ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν του.

Κατόπιν, ὅταν πλέον ἔθαβαν τὸ κοράσιον, ἐπέταξεν ἀπὸ τοὺς οὐρανούς ἓνας

ἄγγελος με μεγάλας λευκάς πτέρυγας ὡς κύκνου, ἐκάθησε παρὰ τὸ μνήμα καὶ ἐκτύπησεν ἐπάνω ὅπως κτυποῦν τὴν θύραν. Ἐκ τοῦ μνήματος ἐξῆλθεν ἀμέσως ἡ κορασίς μας, καὶ ὁ ἄγγελος τῆς διηγῆθη, ὅτι ἦλθε νὰ τὴν παραλάβῃ μαζί του εἰς τοὺς οὐρανούς πλησίον τῆς καλῆς μητρός τῆς. Ὅταν ἡ κόρη ἠρώτησε μετὰ δειλίας, ἂν πέρνου εἰς τοὺς οὐρανούς καὶ τὰ καμπούρικα παιδιὰ, διότι δὲν εἴμποροῦσε νὰ φαντασθῇ τοιοῦτον τι, ἀφοῦ εἰς τοὺς οὐρανούς εἶνε τόσο ὠραῖα καὶ ἐπίσημα, ὁ ἄγγελος ἀπεκρίθη :

— Καλὴ μου κόρη, σὺ δὲν εἶσαι πλέον καμπούρα!

Καὶ ὁ ἄγγελος τὴν ἤγγισε μετὰ τὴν λευκὴν του χεῖρα εἰς τὴν ράχιν. Τότε αὐθωρεῖ ἡ ὀγκώδης καὶ ἀηδὴς καμπούρα κατέπεσεν ὡς μέγα κέλυφος αὐγοῦ.

Καὶ τί περιεῖχεν ἡ καμπούρα;

Δύο θαυμασίας, λευκάς ἀγγελικὰς πτέρυγας!

Ἡ κόρη ἀνεπέτασε τὰς πτέρυγας αὐτάς, καὶ ὡς νὰ ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ νὰ πετᾷ, ὑψώθη μετὰ τοῦ ἀγγέλου ὑψηλὰ μέσα εἰς τὰς ἀποστραπτούσας τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας, εἰς τὸν γαλανὸν οὐρανόν. Εἰς τὸ ὑψηλότερον αὐτοῦ μέρος, ἐκεῖ ἐκάθητο ἡ καλὴ τῆς μητρός καὶ τὴν ὑπεδέχθη με ἀνοιχτάς ἀγκάλας. Ἐκείνη ἐπέταξεν ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ γόνάτα τῆς...

(Μιμησις) ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ

Σ' ἐπαρηγοῦσα ἀπὸ τὸ παράθυρον ἀπόψε, ὅταν ἐπέστρεφες ἀπὸ τὸ σχολεῖον : ἐσπρωξες μίαν γυναῖκα. Πρόσεχε, παιδί μου, καλλίτερα πῶς πηγαίνεις ἐστὸ δρόμο σου! Κ' ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος ἔχει κατὰ τὰ κινήματα εἰς ἓνα σπίτι, διατὶ δὲν πρέπει νὰ κάμνῃς τὸ ἴδιον εἰς τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖός εἶνε τὸ σπίτι ὀλονῶν;

Ἐχε τὸν νοῦν σου, παιδί μου. Ὅταν ἀπαντᾷς κανένα γέροντα ἀδύνατον, ἢ κανένα πτωχόν, ἢ γυναῖκα μετὰ παιδί «τὴν ἀγκυλιά, ἢ σακάτην με δεικανίκια, ἢ ἄνθρωπον σκυμμένον ἀπὸ τὸ φορτίον του, ἢ οἰκογένειαν μαυροφορεμένην, κάμνε τοὺς με σεβασμὸν τόπον διὰ νὰ περάσουν. Πρέπει νὰ σεβώμεθα τὸ γῆρας, τὴν πτωχείαν, τὴν μητρικὴν στοργήν, τὴν ἀσθένειαν, τὸν κόπον, τὸν θάνατον.

Ὅταν ἴδῃς κανένα νὰ κινδυνεύῃ νὰ πλακωθῇ ἀπὸ ἄμαξαν, ἂν εἶνε μικρὸς, τράβηξέ τον ἂν εἶνε μεγάλος, εἰδοποίησέ τον. Ἐρῳτα πάντα τί ἔχει τὸ παιδί ποῦ κλαῖει μονάχο σήκωνε τὸ ραβδί ποῦ ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἀδύνατον χερί τοῦ γέροντα. Ἄν φιλονεικοῦν καὶ πιάνωνται δύο παιδιὰ, χωρίζέ τα ἂν εἶνε δύο ἄνδρες, ἀπομακρόνου, νὰ μὴ βλέπῃς τὸ θέαμα τῆς κτηνώδους βίας ποῦ βλέπει καὶ

σκληρύνει τὴν καρδίαν. Καὶ ὅταν περῶ ἀπ' ἐμπρὸς σου κανένα ἄνθρωπος δεινός σου καὶ συντροφεύεται ἀπὸ δύο χωροφύλακας, μὴ προσθέσης καὶ σὺ τὴν περιέργειαν σου, εἰς τὴν σκληρὰν περιέργειαν τοῦ πλήθους· εἴμπορεῖ νὰ εἶνε ἀθῶος.

Παῦε τὴν συνομιλίαν μετὰ τὸν φίλον σου, ἄφινε τὸ γέλιο σου, ὅταν βλέπῃς φορεῖον τοῦ νοσοκομείου, μετὰ τὸ ὁποῖον μεταφέρουν ἴσως κανένα ἐτοιμοθάνατον, ἢ ὅταν ἀπαντᾷς κηδεῖαν, διότι αὐριον ἴσως ἔβγη καμμία καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι σου.

Βλέπε μετὰ σεβασμὸν ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ τῶν εὐεργετικῶν καταστημάτων, τὰ ὁποῖα περνοῦν δύο-δύο: τὰ τυφλά, τὰ βωδὰ, τὰ ραχητικά, τὰ ὀρρανά, τὰ ἐγκαταλειμμένα· στοχάζου ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην περῶ ἢ δυστυχία καὶ τὸ ἔλεος.

Κάμνε πάντα πῶς δὲν βλέπεις τὰ σωματικά ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, γελῶσα ἢ ἀηδή. Σβῶνε πάντα κάθε φῶσφορον ποῦ εὐρίσκεις ἐμπρὸς σου ἀναμμένον· καμμία φορὰ φέρνει θάνατον. Πάντα μ' εὐγένειαν νὰποκρίνεσαι εἰς τὸν διαβάτην ποῦ σ' ἐρωτᾷ διὰ τὸν δρόμον. Μὴ κωτάζης κανένα με μειδιάμα εἰρωνικόν, μὴ τρέχῃς χωρὶς ἀνάγκην, μὴ φωνάζῃς, μὴ ἀτακτῆς.

Σέβου τὸν δρόμον!

Ἡ ἀνατροφή ἐνὸς λαοῦ κρίνεται προπάντων ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν του εἰς τὸν δρόμον. Ὅπου εὐρῆς βαναυσότητα εἰς τὸν δρόμον, θὰ εὐρῆς βαναυσότητα καὶ εἰς τὰς οἰκίας. Καὶ σπούδαζε τοὺς δρόμους, σπούδαζε τὴν πόλιν ὅπου ζῆς. Ἄν αὐριον εὐρεθῆς μακρὰν, θὰ εὐχαριστήσαι μετὰ τὴν ἀναμνησίν τῆς, θὰ ἐνθυμησῇ τὴν πόλιν σου — τὴν μικράν σου πατρίδα, — ἐκείνην ποῦ τόσα χρόνια ἦτον ὁ κόσμος σου, ποῦ ἔκαμες τὰ πρῶτά σου βήματα σιμὰ «τὴν μητέρα σου, ὅπου ἐδοκίμασες τὰς πρώτας συγκινήσεις, ὅπου ἀνοιξες τὸν νοῦν σου εἰς τὰς πρώτας ἰδέας, ὅπου εὗρες τοὺς πρώτους σου φίλους. Ἦτο διὰ σὲ ἄλλη μητέρα· σ' ἐδίδαξε, σ' εὐχαρίστησε, σ' ἐπροστάτευσε. Σπούδαζέ τὴν, καὶ τοὺς δρόμους τῆς καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀγάπα τὴν, καὶ ὅταν ἄλλοι τὴν ὑβρίζουν, ὑπερασπίζου τὴν!

(Ἀπὸ τὸ «Cuore» τοῦ ἰταλοῦ συγγραφέως ΕΛΜΟΝΔΟΥ ΔΕ ΑΜΙΤΕΙΣ) * * *

ΚΑΛΟΣ ὁποῖος ποθεῖ νὰ γένῃ. Καπὸ παιδί ἄς μορφῶνεται Ὅποῖος μικρὸς κακομαθαίνει, γέρος δὲν διορθώνεται. Μικρὴ κακία, συχνομένη, αὐξάνει καὶ στεριώνεται : Εἶνε λαδιά, ποῦ, ὅσο μένει λεκιάζει κ' ἐξαπλώνεται.

† Γ. Μ. ΒΙΖΗΝΟΣ

ΦΟΒΟΣ ΚΑΙ ΘΑΡΡΟΣ

Όταν τὸ φῶς ἴδῃ τὴν κάμαρά μας οὐδὲν
Καμμία νύκτα φοικτή, τρόμο γεμάτη,
Καὶ τῆς βροντῆς ὁ κρότος με ζυπνήθη,
Ἄπ' τῆ λαχτάρα ξανακλειῶ τὸ μάτι.

Τὸ στόμα δὲ μπορεῖ πλεῖν νὰ μιλήσῃ
Καὶ μαζεύομαι μέσα ἴσ' τὸ κρεβάτι,
Τὰ δόντια μου κτυποῦν σὰ νάχαν χύση
Ἄσκιὰ νερὸ ἔστῃ δύστυχῆ μου πλάτη.

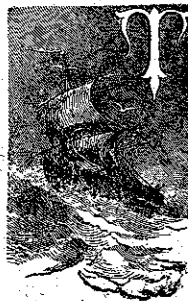
Κι' ὅταν γροικῶ τὰ χεῖρα τῆς ν' ἀπλόνη
Ἡ λατρευτῆ μου μάνα, ἐμὲ ζητῶντας
Καὶ τὸ λαιμὸ μου εὐθύς νὰ περιζῶνῃ,

Τὸ κεφάλι μου ἀφοβα σηκῶν
Τοὺς κερανοὺς θωρῶ χάμογελῶντας,
Καὶ ἴσ' τὸ σκότος τὰ μάτια μου καρφῶν

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

12 Ὀκτωβρίου



Ὁ Φθινόπωρον ἐγκαιδούθη ἐπισήμως
πλέον καὶ μεγαλοπρεπῶς. Ὁ οὐρανὸς
σκεπάζεται με συνέφως, ὡς με βαρὺ φαῖν
ἐπανωφόριον, ἀποκρύπτων τὸ ἐλαφρόν,
τὸ διαφανές του κυανοῦν φόρεμα. Ἡ
θάλασσα φουσκῶνει

καὶ μυκάται, ἐπιβαρύνουσα τὴν πρασίνην
τῆς στολῆν με τὰ ἀφθονα γουναρικά τῶν
ἀφροῦν τῆς. Καὶ ἡ γῆ διπλῶνεται ριγού-
σα με τὸ παχὺ στρώμα τῶν ξηρῶν φύλ-
λων, τὸ ὅποιον ὁμως δὲν ἐννοοῦν νὰ τῆς
ἀφήσουν ἡσυχοῦν ὁ ἐπαναστάτης ἀνεμὸς
καὶ ἡ φιλοτάραχος βροχῆ...

Ἐν τούτοις ἡ εἰκὼν εἶνε ἐξαισία.
Ἰπὸ ἐποψίν ποικιλίας χρωμάτων μάλι-
στα, δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὸν ἀ-
παιτητικώτερον καλλιτέχνην. Τὸ θέρος
σχετικῶς εἶνε πολὺ μονότονον. Βαρύνε-
ται κανεῖς ἐπὶ τέλους τὸ αἰωνίως κυ-
νοῦν τοῦ οὐρανοῦ, τὸ αἰωνίως πράσινον
τῆς γῆς, τὸ αἰωνίως γλαυκὸν τῆς θα-
λάσσης, τὸ αἰωνίως ὀπαλλινὸν τῆς σε-
λήνης, τὸ αἰωνίως πορφυροῦν τῶν ἀνα-
τολῶν καὶ τῶν δύσεων. Αἱ θεριναὶ ἡμέ-
ραι εἶνε ὅλαι σχεδὸν ὁμοιαὶ ἢ εἰκὼν κα-
ταντᾶ ἀντιγραφή ἑαυτῆς.

Ἀπεναντίας πόσον εἶνε ποικίλον καὶ
πλούσιον εἰς ἐναλλαγὰς χρωμάτων τὸ
Φθινόπωρον! Καμμία ἡμέρα δὲν ὁμοιά-
ζει με τὴν ἄλλην, καὶ σχεδὸν κάθε ὥρα
ἔχει καὶ τὴν πρωτοτυπίαν τῆς, τὸ χρώμα
τῆς, τὴν ἐκπληξίν τῆς. Ἡ ὕγρα, ἢ ὀ-
μιχλώδης ἀτμοσφαῖρα μεταβάλλεται εἰς
γιγάντιον πρῖσμα, οὕτως εἰπεῖν, τὸ ὅ-
ποιον ἀποσυνθέτει εἰς μυρία χρώματα τὸ
λευκὸν φῶς. Αἱ λαμπραὶ ἴριδες διαδέ-
χονται τὰς ἀστράπας τὸ σκότος τῶν νε-

φῶν ἀκολουθεῖ ἢ λάμπει τῆς αἰθρίας
κάτω αἱ σταγόνες τῆς βροχῆς ἀκτινοβο-
λοῦν ὡς ἀδάμαντες ἢ πρὸ ὀλίγου σκο-
τεινῆ θάλασσα ἀστράπτει ἐξαίφνης ὡς
μέταλλον ρευστόν καὶ μετὰ τὴν τεφρό-
χρουν ὀμίχλην ἀναλάμπει πορφυροχρυ-
σος ὁ ὀρίζων. Πόσον δὲ θαυμάσιαι ἐν τῇ
ἀπεριγράπτῳ ποικιλίᾳ τῶν εἶνε τῶρα αἱ
δύσεις τοῦ ἡλίου, ἐν μέσῳ νεφῶν βαθυ-
κυάνων με παρυφὰς ροδοχρόους ἢ φαιῶν
με παρυφὰς χρυσοειδεῖς, ἐν μέσῳ θα-
λάσσης ἀπὸ ἡλεκτρον, ἀπὸ ρόδα καὶ
ἀπὸ ἴα!

Ὡ, ναί, ὑπὸ θεαματικῆν ἐποψίν δὲν
ὑπάρχει ὠραιότερα ἐποχῆ ἀπὸ τὸ Φθινό-
πωρον. Ἐἶνε ἡ ἐποχῆ τῆς ζωῆς ποικι-
λίας καὶ τῶν λαμπρῶν χρωμάτων. Καὶ
ὅσοι κυττάζουν τὴν Φύσιν με ὄμμα καλ-
λιτέχνου—καὶ τοιοῦτοι πρὸ πάντων εἶνε
οἱ νέοι,—τώρα ἔχουν εὐκαιρίαν ἀπολαύ-
σεως καὶ θαυμασμοῦ.

14 Ὀκτωβρίου.

Τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου.
Τὸ ἐνθυμοῦμαι με συγκίνησιν ἀπὸ τὴν
ἐποχῆν τῶν μαθητικῶν μου χρόνων...
Διὰ τοὺς μαθητὰς τὸ ἀπόγευμα τοῦ
Σαββάτου εἶνε ἐλεύθερον ἀπὸ αὐτὸ ἀρ-
χίζει ἢ ἀναπαύσει τῆς Κυριακῆς.

Τὶ γλυκὸς σταθμὸς! Μὲ τὴν ἀνυπομο-
νησίαν τὸν ἐπεριμέναμεν, ὕστερα ἀπὸ
τοὺς κόπους τῶν ἐξ ἡμερῶν, διὰ νὰ
μας ξεκουράσῃ, νὰ μας ἀναζωογονήσῃ
καὶ νὰ μας ἐφοδιάσῃ με νέας δυνάμεις
διὰ τοὺς ἀγῶνας τῆς ἐρχομένης ἐβδομά-
δος!... Ἐἶχομεν μίαν καὶ ἡμίσειαν ἡ-
μέραν εἰς τὴν διάθεσίν μας, νὰ παίζω-
μεν, νὰ τρέξωμεν, νὰ διασκεδάσωμεν
καὶ... νὰ μελετήσωμεν.

Νὰ μελετήσωμεν; ὄχι δὲ καὶ με τό-
σω μεγάλην προθυμίαν! Ἡ ἰδέα ὅτι εἶ-
χαμεν πολλὰς ὥρας εἰς τὴν διάθεσίν
μας, μᾶς ἔκαμνε νὰ μὴ σπεύδωμεν, καὶ
νὰ τὸ ἀναβάλλωμεν. Τὸ ἀπόγευμα τοῦ
Σαββάτου ἐσκεπτόμεθα ὅτι ἔχομεν τὸ ἐ-
σπέρας διὰ μελέτην. Τὸ ἐσπέρας ἐσκε-
πτόμεθα ὅτι ἔχομεν ὅλην τὴν Κυριακὴν
εἰς τὴν διάθεσίν μας. Τὴν Κυριακὴν πάλιν,
με τὴν Ἐκκλησίαν, με τὰ παιγνίδια
καὶ με τὰς διασκεδάσεις, ὄχι μόνον δὲν
εὐρίσκαμεν ὥραν διὰ μελέτην, ἀλλὰ καὶ
τὸ ἐσπέρας τὸ ὅποιον μᾶς ἔμενε, ἤμεθα
πολλάκις κουρασμένοι καὶ ἀνόρεκτοι,
διότι ἡ ἐργασία εἶνε μία ἐξῆς τὴν ὅποιαν
εὐκόλως ἀφίνομεν ἀλλὰ δυσκόλως ἀνα-
λαμβάνομεν. Οὕτως ἡ Δευτέρα μᾶς
εὐρίσκει συνήθως νωθροὺς, δυσθύμους καὶ
κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀμελετήτους...

Ἰποθέτω ὅτι θὰ συμβαίη τὸ ἴδιον
καὶ με τοὺς σημερινούς μαθητὰς. Τὰ
πράγματα δὲν ἤλλαξαν...

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι πρόκειται νὰλλάξουν.
Ἐμαθα ὅτι ὁ νέος Ἰπουργὸς τῆς Παι-
δείας σκέπτεται ἀντὶ τοῦ ἀπογεύματος
τοῦ Σαββάτου νὰ καταστήσῃ τὸ ἀπόγευ-

μα τῆς Πέμπτης ἐλεύθερον διὰ τοὺς
μαθητὰς.

Ἰδοὺ πραγματικῶς μία ἀπλή ἀλλὰ
σοφὴ καινοτομία. Ἄλλως τε τὴν ἔχουν
ἐφαρμῶσθαι πρὸ πολλοῦ εἰς τὰ Εὐρωπαϊ-
κὰ σχολεῖα. Ἡ μικρὰ αὕτη ἀναπαύσις
ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐβδομάδος θὰ εἶνε ἀ-
συγκρίτως ὠφελιμωτέρα καὶ ἀναγκαιο-
τέρα, ἀπὸ τὴν ἀσκητικὴν παράτασιν τῆς
ἀναπαύσεως τῆς Κυριακῆς, διὰ τῆς ἐ-
λευθερίας τοῦ Σαββάτου. Καὶ ἐν ᾧ ἡ ἀ-
ναψυχὴ θὰ ἐρχεται τὴν Πέμπτην ἐπι-
καιροτέρα καὶ θὰ γίνεται τελειότερα, θὰ
λείψῃ καὶ τὸ ἄτοπον τῆς σχετικῶς με-
γάλῃς ἀργίας, τὴν ὅποιαν ἀποτελεῖ
τώρα τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, ἐνού-
μενον με ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς Κυρια-
κῆς. Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον εἰς τὸ
διάστημα τῆς ἐργασίμου ἐβδομάδος θὰ
γίνονται δύο ἀναπαύσεις.

Ἄν ἐφαρμῶσθῃ τὸ μέτρον τοῦτο, ὑπο-
θέτω, ὅτι οἱ σημερινοὶ μαθηταὶ θὰ εἶνε
πολὺ εὐτυχέστεροι ἀπὸ τοὺς παλαιούς.
Ἦθελα μάλιστα νὰ ἐμάνθανά τι σκέ-
πτονται περὶ τούτου.

Ἀδελφοὶ

Μία κόρη δεκατέσσαρων ἐτῶν ἐπρό-
κειτο νὰ υπάγῃ εἰς Σύρον καὶ νὰ μείνῃ
ἐκεῖ ἕν ἔτος.

— Τί καλά! ἔλεγεν ὅταν θὰ γυρίσω
ἀπὸ τῆ Σύρα, θὰ εἶμαι δεκαπέντε ἐτῶν!

Τὸ εἶχεν ἀκούσῃ αὐτὸ ὁ μικροῦτσικὸς
ἀδελφὸς τῆς, καὶ σήμερον πού τον ἠρώ-
τησαν:

— Τί ἐπῆγε νὰ κάμῃ ἔστῃ Σύρα ἢ
Ἐλένη;

— Ἐπῆγε νὰ μεγαλώσῃ!
ἀπήντησεν.

Ἄν θέλῃς νὰ ἐξυπνήσῃς ζωηρὸς καὶ
ἀκμαῖος, κοιμήσου ὀλίγον. Ἄν θέλῃς
νὰ ἐργασθῆς πολὺ καὶ καλά, ἀναπαύσου
ὀλίγον.

Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
ΕΜΙΝΕΥΣΘΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δύναται νὰ ὀνομασθῇ Φιλόμου-
σος καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος ἀγαπᾷ τὸ
μ. ο. ὤ. σ. του.

Καὶ λίθος νὰ εἶνε ἡ καρδιά τοῦ ἀν-
θρώπου, ἢ μουσικὴ εἶνε ἰκανὴ νὰ τὴν
μαλακύνῃ. Δι' αὐτὸ μυθολογεῖται ὅτι ἡ
Λύρα τοῦ Ὀρφῆος συνεχίνει τοὺς λίθους.

Ἡ μεγαλοφῶα, θεῖον δῶρον, δὲν ἔ-
χει πολλὴν σχέσιν με τὴν ἡλικίαν.
Πενταετῆς ὁ Μόζαρτ ἦτο ἤδη συνθέτης.

Ὅσακις ἐνθυμοῦμαι τὸν Πύρρον, λέ-
γω: Ἰδοὺ πραγματικῶς ἕνας Ἀνδρείος
Ἡπειρώτης!

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ
(Συνεχία ἴδε σελ. 333)

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἤρχισαν νὰ τρώγουν
καὶ νὰ πίνουν, ἐνῶ τὸ ἀερόστατον ἐπέ-
τα ὡς ἀετὸς καὶ ἐκινουσε τὰς πτέρυγας
ὡς ἀνεμόμυλος. Καὶ με γεμάτα στόμα-
τα ἐξηκολούθησαν τὴν συνομιλίαν. Ἄλλ'
ὁ Ἰωάννης περισσότερο ἐτραγεν ἢ ὠ-
μίλει.

— Λοιπὸν; εἶπε καταβροχιζῶν τὴν
ἐβδόμην φέταν τοῦ χοιρομήριου ἵπτον,
τὸ στοιχεῖόν σου, ὁ ἀήρ, τὸν ὅποιον ὁ
πατέρας... ἀλήθεια, ξεύρεις τί γίνε-
ται ὁ πατέρας; Ἐπέρασεν τρία ἔτη,
χωρὶς νὰ μάθω τίποτε.

— Καὶ ἐγὼ δὲν του ἔγραφα ποτέ.
Δὲν ἠθέλησα, βλέπεις, νὰ του δώσω
σημεῖον ζωῆς πρὸ τῆς ἐπιτυχίας. Ἐπει-
τα, με τὴν κρᾶσιν που ἔχει καὶ με τὰς
περιποιήσεις πού του κάμνει ὁ φλύαρος
ἐκεῖνος Λευκίας, εἶνε ἱκανὸς νὰ βαστά-
ξῃ, μωρὲ μάτια μου, ὡς πού νὰ μας
θάψῃ καὶ τοὺς δύο, ἢ μᾶλλον καὶ τοὺς
τρῆς, διότι καὶ ὁ Στέφανος μοῦ φαίνεται
πῶς θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν ὀκνηρίαν καὶ
ἀπὸ τὸ πάθος!

— Λοιπὸν, σ' ἐπλούτισε τὸ στοιχεῖόν
σου; Λέγε.

— Ἄκομη. Ἀλλὰ
εἶμαι εἰς τὸν δρόμον
τοῦ πλοῦτου...

— Πολὺ ὑψηλὸν
εἶνε βλέπω αὐτὸς ὁ
δρόμος! διέκοψεν ὁ Ἰ-
ωάννης, ὁ ὁποῖος προσ-
παθήσας νὰ μειδιάσῃ
με τὸ στουπωμένον του
στόμα, δὲν κατώρθωσε
νὰ κάμῃ παρά ἕνα σα-
τανικὸν μορφασμόν.

— Ἀκριβῶς δι' αὐ-
τό, ἀπήντησεν ἐπισή-
μως ὁ Πέτρος, διότι
ἤμπορὸν νανέρχωμαι
κατὰ βούλησιν μέγρι-
τῶν ἐσχάτων ὀρίων τῆς
ἀναπνευσίμου ἀτμο-
σφαίρας.

— Φαντάσου νὰ πέ-
σης ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω!
Ἄς εἶνε ὁμως. Δὲν
θὰ μου διηγηθῆς τὰς
περιπετείας σου; Καὶ
ἐν πρώτοις, εἰπέ μου, πού πηγαίνομεν;

— Νομίζω ὅτι σοῦ το εἶπα. Ἐρχομαι
ἀπὸ τὴν Ἰουτλάνδην καὶ πηγαίνομεν εἰς
τὴν Ὀλλανδίαν.

— Ὡστε λοιπὸν πραγματικῶς ἐσὺ
εὐρες τὸ πηδάλιον τοῦ ἀεροστάτου;

— Τρῶγε... καὶ σου λέγω. Πρέ-
πει νὰρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Δός μου
ἴδω τὸ μπουκάλι.

— Ὁ Ἰωάννης ὑπήκουσε, μασσῶν ὄλο-

νέν, ὁ Πέτρος ἔπιε καλὰ καὶ κατόπιν
ἐξηκολούθησεν:

— Ἐνθυμεῖσαι βέβαια πῶς ὁ πατέρας
μας, ὁ ἱππότης Μαντζουράνας, σὰν τὰ
πουλιά που μεγαλόνουν τὰ πτερά των,
μᾶς ἐπέταξεν ἔξω ἀπὸ τὴν φωλεάν...

— Ἄες νὰ το ἐξέλασα;

— Τότε λοιπὸν κ' ἐγὼ ἐπῆρα τῶν
ματιῶν μου. Ἐνῶ ἐπεριπατοῦσα κατὰ
μῆκος τοῦ Λεῖγερσ, χωρὶς νὰ ἤξεύρω
πού πηγαίνω καὶ τί θὰ κάμω, ἔξαφνα
μοῦ ἤλθε μία ἰδέα. Δὲν πηγαίνω, εἶπα,
εἰς τὴν Ὀλλανδίαν; Ἄ, μπράβο! εἰς
τὴν Ὀλλανδίαν, ἐμπρός!... Ὅθι μου
ἴπης, γιατί τάχα εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, καὶ
ὄχι ἀλλοῦ; Διότι, φίλε μου καὶ ἀδελφέ
μου, ἡ Ὀλλανδία εἶνε ἡ χώρα τοῦ ἀέ-
ρος, ἡ χώρα τῶν ἀνεμομύλων. Ἀπὸ μι-
κρός, καθὼς ξεύρεις, εἶχα τὴν μανίαν τῶν
ἀετῶν ὅταν ἐμεγάλωσα, μοῦ ἐξεδηλώ-
θη ἡ κλίσις τῶν ἀεροστάτων. Διὰ τὰ
πειράματά μου εἶχα ἀνάγκην ἀέρος.
Λοιπὸν, εἰς τὴν Ὀλλανδίαν! Ἐκεῖ θὰ
ἤμουν εἰς τὸ στοιχεῖόν μου.
Ψεύματα;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Ἰωάννης
Μαντζουράνας με φωνὴν ἡλλοιωμένην,
ἐξ αἰτίας μιᾶς πελωρίας βοῦκα. Μή-
πως κ' ἐγὼ διὰ τὰ ἰδικά μου πειράματα
δὲν εἶχα ἀνάγκην τῆς
θαλάσσης;

— Νὰ το λοιπὸν,
κ' ἐγὼ, ὅπως κ' ἐσὺ,
ὅπως καὶ τόσο ἄλλοι
πού ζητοῦν κάτι τι
εἰς τὸν ἀέρα ἢ εἰς τὸ
ὔδωρ... Ἡ πρόδοος,
φίλε μου...

— Σὲ διακόπτω. Εἶ-
πες ἡ πρόδοος... Τί
σου εἶνε αὕτη ἡ πρό-
δοος, ἀλήθεια! Μετέ-
βαλε τὴν ὄψιν τοῦ κό-
σμου καὶ κατέστρεψε
τὰ ποιητικώτερα πράγ-
ματα. Ἰδὲς πού πῆγε
νὰ φωληάσῃ ἢ ἀφιλό-
τιμη! Φαντάσου, ὅτι
ἐν μέσῳ Βορείῳ Θα-
λάσῃ, ὑπάρχει καὶ
λειτουργεῖ ἕνας ἀ-
νελευστῆρ ἢ ἀ-
ναβάτης, ὁ ὅποιος
σὲ ἀνεβάζει: μιά χαρὰ
ἐπάνω εἰς τὴν νῆσον Ἐλγολάνδην μάλι-
στα, εἰς τὴν νῆσον Ἐλγολάνδην!... ὅπως π.χ.
ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα τῶν μεγάλων Ἐ-
νοδογείων ἐπάνω εἰς τὴν σφίταν!

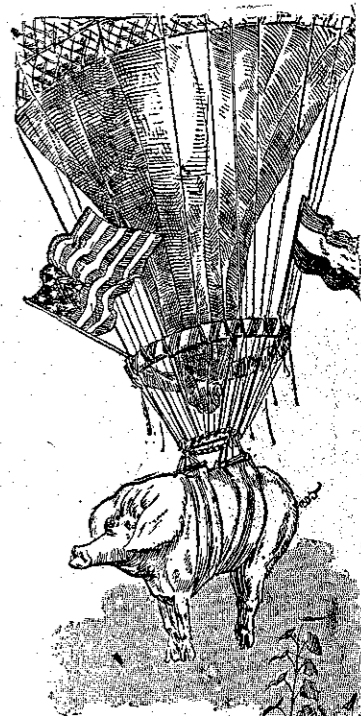
— Καὶ σου φαίνεται αὐτὸ ἀνόητον ἢ
δυσάρεστον;

— Καλὰ. Δός μου, σὲ παρακαλῶ τὸ
χοιρομέρι καὶ ἐξακολούθει. Ἐλέγες λοι-
πὸν ὅτι ἐζητοῦσε;

— Ἐσκέφθην νὰ δώσω δημοσίας πα-
ραστάσεις, ἢ μᾶλλον διαλέξεις περὶ

— Τὸ πηδάλιον τοῦ ἀεροστάτου! Εἶ-
νε τῆς μῦδας, ξεύρεις, αὐτὸ τὸ πηδά-
λιον ὄλοι τὸ ζητοῦν, ὄλοι προσπαθοῦν
νὰ το εὔρουν... Ἐγὼ, εἶχα τὴν μα-
νίαν, τὸ πάθος τῆς ἐφευρέσεως. Ἀλλὰ
δὲν μοῦ ἔλειπε μόνον ὁ ἀήρ, μοῦ ἔλειπε
καὶ τὸ χρῆμα.

— Σ' ἐμένα, τὸ λές!... ἐψιθύρισε
μελαγχολικῶς ὁ Ἰωάννης Μαντζου-
ράνας.



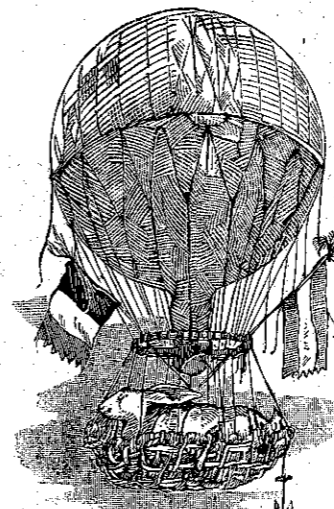
«Κανένα χοιρίδιον, παρα-
δείγματος χάριν.»
(Σελ. 342, στήλ. α'.)

— Περὶ τῶν δεκα-
πέντε ναπολεονίων
τοῦ πατέρα, οὔτε λό-
γος! Ἐβάσταξαν μό-
λις καὶ μετὰ βίας
δεκαπέντε ἡμέρας καὶ
τὴν δεκάτην ἔκτην ἀφήκαν τὴν τε-
λευταίαν πνοὴν ὑπὸ τύπον πεντάρας...
Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ κερδίσω χρήματα
δι' ἐνὸς οἰουδήποτε μέσου, ἀλλὰ ἐντί-
μου. Καὶ τὸ μέσον αὐτὸ κατώρθωσα ἐπὶ
τέλους νὰ το εὔρω.

— Δηλαδή τί;... Μοῦ δίδεις τὸ
μπουκάλι, σὲ παρακαλῶ; Ἄν δὲν πῶ
καλὰ, μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἐφαγα κα-
θόλου!»

Ὁ Ἰωάννης ἐκόλλησε τὰ χεῖλη του,
στρογγυλεωμένα ὡς Ὁ κεφαλαῖον εἰς τὸ
στόμιον τῆς φιάλης καὶ ἀφήκε τὸν οἶνον
νὰ τρέξῃ μέσα ἐλεύθερα, ἐνῶ ὁ Πέτρος
ἀπεριετίετο:

— Ἐσκέφθην νὰ δώσω δημοσίας πα-
ραστάσεις, ἢ μᾶλλον διαλέξεις περὶ



«Καὶ μέσα εἰς τὸ καλάθι ἕνα κουνέλι.»
(Σελ. 342, στήλ. α'.)

ἀεροστάτου με τὰ σχετικά πειράματα. — Μπᾶ!

Μόνον τὸ ἐπιφώνημα τοῦτο, ὀφειλόμενον εἰς τὴν μεγάλην ἐκπληξιν, ἀφήκεν ὁ Ἰωάννης νὰ διέλθῃ διὰ μέσου τῶν χειλέων του καὶ τοῦ στομίου τῆς φιάλης.

— Ναι, ναι, ἔλαμα πειράματα δημοσιᾶ. Κατ' ἀρχὰς ἄφαινα μικρὰ ἀερόστατα ψεύτικα, ἀλλὰ πολὺχρωμα, σημαιοστόλιστα καὶ φωταγωγημένα, χωρίς σκαφίδιον, χωρίς ἀεροναύτην, μ' ἓνα καλαθάκι μόνον ἀπὸ λιγαριάν, καὶ μέσα εἰς τὸ καλαθάκι ἓνα κουνέλι. Τὸ ἀερόστατον ἐπὶ τέλους ἀναποδογυρίζε καὶ τὸ κουνέλι ἐφονεύετο. Ἄ, μικρὸν τὸ κακόν!

Ἐγὼ ἐν τὸσοῦτῳ ἐπέσπωνα ὀλίγα χρήματα. Μετὰ τὰ χρήματα αὐτὰ πρῶτα ἔτρωγα, καὶ ἔπειτα κατεσκεύαζα ἄλλο, μεγαλύτερον ἀερόστατον, καὶ ἀνέβαζα με αὐτὸ κανένα ζῶον βαρύτερον, τὸ ὁποῖον ἄνω εὐφρόνιζα νὰ μὴ εἶνε ἀπὸ τὰ πολὺ συμπληθητικά, διὰ νὰ μὴ πληγόνται ἡ εὐμισθία τῶν θεατῶν καὶ μάλιστα τῶν κυριῶν κανένα χοιρίδιον, παραδείγματα χάριν. Κάποιον κάποιον ἔβαζα καὶ καμμίαν ρουκέτα ἢ κανένα μύλον, ὁ ὁποῖος ἔπερνε φωτιά, ἀφ' οὗ ἀνέβαινε τὸ ἀερόστατον εἰς ὕψος, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πλέον ἐγέμιζε ὅλον τὸν οὐρανὸν με πολὺχρωμα ἀστράκια. Τέλος πάντων τὸ θέαμα ἦτο ἐλκυστικώτατον καὶ ὁ κόσμος, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἔτρεχαν καὶ ἐγελοῦσαν καὶ διεσκεδάσαν. Κάθε φοράν ἐμάζευα ἀκριετὰ χρήματα, τὰ ὅποια μοῦ ἔφθαναν ὄχι μόνον διὰ νὰ τρώω καὶ νὰ κατασκευάζω τὸ ἀερόστατον τῆς ἐπομένης παραστάσεως, ἀλλὰ διὰ νὰ βάζω καὶ κατὰ μέρος, διὰ τὸ φαγητὸν ἢ τὸ ἀερόστατον τοῦ μέλλοντος. . . . Οὕτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀπὸ μικρότερα ἀερόστατα εἰς μεγαλύτερα καὶ ἀπὸ ἐλαφρότερα ζῶα εἰς βαρύτερα, ἔφθασα νὰ ἀνὰ βιάσει εἰς τὸν ἀέρα καὶ ὀλόκληρον. . .

— Ὀλόκληρον εὐπατρίδην! δέχομαι με κάποιαν περιφρόνησιν καὶ μομφήν ὁ πρωτότοκος τῶν Μαντζουρανῶν.

— Ἰσα-ἴσα, διὰ νὰ εἶμαι εὐπατρίδης τὰ ἐκατόρθωσα, αὐτὰ, χάρις εἰς τὰ πράσινά μου γάντια, τὰ ὅποια ἐν παρόδῳ, σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μου δώσης, διότι τὰ ἀγαπῶ καὶ ἐξ οἰκογενειακῶν παραδόσεων καὶ ἐξ εὐγνωμοσύνης. . .

— Πάρ' τα, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, ἐξάγων αὐτὰ ἐκ τοῦ θαλακίου του. Τώρα ὁ μὲν πού ἔφαγα, παρρητιῶ ὅτι κρούνω, τρέμω. . . Ἔως τώρα ἡ πείνα εἶχε καταπιῆξιν τὸ ψῆχος. Εὐρισκόμεθα πολὺ ὑψηλά, εἰς ζώνην ἢ ὅποια κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ διακεκαυμένη. . .

— Νά, φέρεσε αὐτὸ τὸ ἀδιάβροχον, καὶ νὰ ἰδῆς πῶς θὰ ἰδρώσης ἀμέσως. Εἶνε ἀνθυγιεινὸν ὅσο φέρνει, ἀλλὰ καὶ ζεστόν!

Καὶ ρίψας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν κηρωτὸν μανδύαν, ὁ Πέτρος ἐξηκολούθησε :

— Σημείωσε ὅτι δὲν ἔδωσα ποτὲ ἀεροστατικὴν παράστασιν, χωρίς νὰ φορῶ τὰ πράσινά μου γάντια. Ἡ λεπτομέρεια αὐτῆ τῆς περιβολῆς, ἔσως τὴν ἀξιοπρέπειάν μου καὶ προσεῖκυε τὸν σεβασμὸν τοῦ κόσμου. Ἐδλεπαν τὸ χρυσοκέντητον οἰκόσημον καὶ ὁ σεβασμὸς μετεβάλλετο εἰς συμπάθειαν. « Ὁ καυμένος, ἔλεγαν, εἶνε εὐπατρίδης πτωχὸς, εὐγενὴς ξεπεσμένος! » Καὶ αὐτὸ ἤρκει διὰ νὰ μου ἀνοίγῃ ὅλας τὰς καρδίας καὶ ὅλα τὰ βαλάντια, μ' ὅλα τὰ ἀερόστατα ποῦ μοῦ ἔκαιοντο ἢ ἔσκαζαν, μ' ὅλα τὰ κουνέλια καὶ τὰ μοσχάρια ποῦ ἐπιπταν καὶ ἐσκοτόνοντο. . .

(Ἐπειτα συνέχεια)
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Αἰμὲ Ζιρῶν.
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Βροχηδὸν μᾶς ἔρχονται αἱ ἀνεύσεις τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ ἔτος 1898. Σχεδὸν ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν σημερινὴν « Ἀλληλογραφίαν τῆς Διαπλάσεως » εἶχον ἐσωκλείσῃ εἰς τὰς ἐπιστολάς των καὶ τὴν συνδρομὴν των. Ἡ Διάπλασις, κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν τὸσην προθυμίαν, τοὺς εὐχαριστεῖ ὅλους ἐκ καρδίας. Ὑπενθυμίζει δὲ καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς, ὅσοι θέλουσι νὰ ἐπιφελῶσι τοῦ δῶρου καὶ τοῦ προνομίου, ὅτι ἡ προθεσμία λήγει ὀριστικῶς τὴν 31 Ὀκτωβρίου. Παράτασις αὐτῆς δὲν θέλει δοθῆ οὐδέμια.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΡΑΪΤΙΚΗΣ

Ἀληθῶς πρωτοφανὴς ὁ Διαγωνισμὸς, τὸν ὁποῖον προκηρῦσσα σήμερον! Πρῶτον, διότι δὲν εἶνε ἀπλοῦς διαγωνισμὸς, ἀλλὰ συνδυάζεται καὶ με μίαν φιλοanthρωπικὴν πράξιν. Δεύτερον, διότι ἐνδιαφέρει ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὰς συνδρομητρίδας μου καὶ τὰς ἀδελφάς των.

Ἀκούσατε λοιπὸν, ἀγαπηταί μου φίλοι, τί συμβαίνει :

Πρόκειται νὰ δοκιμασθῇ ἡ κοπιτικὴ καὶ ραπτικὴ σας ἰκανότης, ἡ περὶ τὸ ἐνδύειν καὶ κοσμεῖν φιλοκαλία σας.

Ὅσοι θέλετε νὰ διαγωνισθῆτε, ἀπορρομηθευθῆτε μίαν κοῦκλαν, θὰ τὴν ἐνδύσετε μὲ νάι σας, καὶ θὰ μοῦ τὴν στείλετε τὸ βραδύτερον μὲχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου. ε. ε.

Ἡ ποιότης τῆς κοῦκλας δὲν μ' ἐνδιαφέρει, οὔτε ἡ ποιότης τοῦ ὑφάσματος μετὸ ὁποῖον θὰ τὴν ἐνδύσετε. Ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ ἐξοδεύσετε ὅσο τὸ δυνατόν ὀλιγότερον. Ἀπλᾶ λοιπὸν πράγματα, ὅσον εἰμφορεῖτε!

Μ' ἐνδιαφέρει μόνον ἡ τέχνη καὶ ἡ φιλοκαλία, μετὴν ὅποιαν θὰ κόψετε καὶ

θὰ ράψετε τὴν ἐνδυμασίαν τῆς κοῦκλας σας. Θὰ λάβω ὑπ' ὄψει μου τὸν συνδυασμὸν τῶν χρωμάτων, τὴν κομψότητα τοῦ σχήματος ἐν γένει, ἀλλὰ προπάντων καὶ κυρίως τὸ ράψιμον.

Θὰ βραβεύσω τὴν καλλιτέραν κοῦκλαν καὶ εἰς ἐκείνην, ἡ ὁποία θὰ μοῦ τὴν στείλῃ, θὰ χαρίσω ὡς δῶρον τοῦ Νέου Ἔτους, ἐν βιβλίον χρυσοδέτον κατ' ἐκλογὴν τῆς, ἐκ τῶν ὑπαρχόντων εἰς τὸ Γραφεῖόν μου.

Κατόπιν ὅλαι αἱ κοῦκλαι τὰς ὁποίας θὰ λάβω, θὰ διανεμηθῶσιν ὡς δῶρα τὴν Πρωτοχρονιάν εἰς ἀπορακοράσια, κατὰ τὸν ὅποιον ἐν καιρῷ θὰ ὀρίσω. Οὕτω λοιπὸν, ἐκάστη τῶν διαγωνιζομένων, ἐκτὸς τῆς ἐκ τοῦ διαγωνισμοῦ εὐχαριστήσεως, θὰ λάβῃ καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ χαροποιῆται, νὰ προσφέρῃ ἐν δῶρον εἰς κάποιον πτωχὸν κοράσιον, τὸ ὁποῖον βεβαίως ἀνευ αὐτῆς, δὲν θὰ εἶχε κοῦκλαν καὶ χαρὰν τὴν Πρωτοχρονιάν!

Αἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ συνδρομητρίαι μου δύνανται νὰ στείλουν τὰς κοῦκλας των ἐντὸς κυτίου Ταχυδρομικῶς.

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δύνανται νὰ λάβουν μέρος ὄχι μόνον αἱ συνδρομητρίαι μου, ἀλλὰ καὶ ὅλαι αἱ ἀδελφαί των, στέλλουσαι ἐκάστη ἀπὸ μίαν κοῦκλαν.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῶσι περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Νέου Ἔτους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Μαρίκα ἐπιστρέψασα ἀπὸ τὸν περίπατον, λέγει εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς. Ἡ ἄμαξά μου ἔτρεχε τόσο πολὺ ὥστε δταν ἐρχόμεθα, ξεπεράσαμε μίαν ἄμαξαν ποῦ ἐπήγαινε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγκύρας τῆς Φιλίας

* * *

Ὁ μικρὸς Πέτρος πῦει μέσα εἰς τὸν ζωμὸν του. — Ἀνέθεσθε! φωνάζει ὁ πατέρας του. Γιατί τὸ ἔκαμες αὐτό;

— Γιὰ νὰ ἰδῶ, μπαμπά, ἂν ὁ ζωμὸς μου εἶνε ζεστός.

— Ἦ! Ἦ! Ἦ! — Βέβαια! Καὶ ἡ Κατίνα ἡ σιδερότρα, πῦει ἐπάνω εἰς τὸ σίδερον, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν εἶνε ζεστό!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπροποταμίτου.

* * *

— Πόσων μῶνον εἶνε τὸ παιδάκι; — Περπατεῖ ἔτους πέντε, ἀπαντᾷ ἡ μητέρα. — Ψεύματα! ἀνακράζει ὁ μικρὸς ἀδελφός του. Ἀκόμη δὲν ἐπερπάτησε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥλιου.

* * *

— Ὁ θεὸς μου εἶνε τόσο ψηλός, λέγει ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις, ποῦ εἰμφορεῖ νὰ κρετᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὸν τοῖχον τοῦ κήπου.

— Καὶ ὁ δικός μου τὸ ἴδιο, ἀπαντᾷ τὸ Τί με μέλει, ἄμα βάλῃ τὸ ψηλὸ του καπέλο!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κεφαλληνιακῆς Ρομπολάς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»



Ὁ προσεχὲς φυλλάδιον θὰ εἶνε διπλοῦν καὶ ἀπεριέχῃ τὴν κρίσιν τῆς Ἐ' Κυριακῆς. . . .

Ἐ! Ἐ! Ἐ! σιγά! φθάνουν τὰ πηθήματα καὶ ἡ φωνὴ. Ἐννοῶ πολὺ καλὰ τὴν χαρὰν σας, μάλιστα ὅστερ' ἀπὸ τὴν ἀναμονὴν καὶ ὑπομονήν, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ χαλάσετε καὶ τὸ σπῆτι. Φθάνει σᾶς εἶπα!

Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἤμαθα πλησίον, ποθεινότητι μου Διάπλασις, — μὴ γράφει ἡ φιλάττη Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, — διότι θὰ ἤμπορούσα νὰ σου στέλλω διάφορα. . . πτηνὰ δηλαδὴ, κούρκους, ὄρνιθες, χίνας, νήσους, ἀκροὶ καὶ χοιρίδια, διότι ἔχομεν μεγάλην ἀφθονίαν εἰς τὴν ἔπαυλιν μας. Πλὴν δυστυχῶς, πρὸς μεγάλην μου λύπην, εἴμεθα πολὺ πολὺ μακρὰν. Ὅριστε ἀγάπη! ὀρίστε καλὴ διάθεσις. Ἐμφορῶ λοιπὸν καὶ ἐγὼ νὰ μὴ τὴν δεχθῶ με ἀνοικτὰς ἀγκάλας τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας εἰς τὸν 53ον Διαγωνισμὸν, μολοτούς ὅσοις καταθέλω διὰ νὰ μαρτυρῶ τερπνὰ καὶ ἀφελίμα πράγματα εἰς τοὺς πολλοὺς μου συνδρομητὰς, δὲν πηγαίνουν ἔδικα. . . Ὡ, τὸ ἤξεύρω!

Μαθητονομάγε φιλάττε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ διδάλεξα. Ἐλπίζω νὰ λάβω καὶ ἐκτενεστεράς ἐπιστολάς σου.

Βεβαίως, ἤροσῃ μου Ἀλιτία: Ὑπάρχουν παιδιὰ ἀσπλαγχνά, τὰ ὅποια εὐχαριστοῦνται νὰ τυραννοῦν τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς ἀναπήρους, καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια αἰσθάνονται μεγαλιτέραν ἀγαλλίαν βταν δύνανται νὰ τοὺς βοηθοῦν. Ἐγὼ ἐπίσης πιστεύω ὅτι τὰ πρῶτα εἶνε πολὺ ὀλίγα καὶ ὄχι ποτὲ συνδρομηταί μου. — Ὅστε λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς θὰ σπουδάξῃς εἰς τὸ σπῆτι; Καὶ ἐκτὸς τῶν μαθημάτων, θὰ καταγίνεσαι εἰς τὴν ραπτικὴν, τὴν μαγειρικὴν καὶ τὴν σαχαροπλαστικὴν; Ἐξάφρατα! Τὸ καλὸ κορίτσι ἔλα πρέπει νὰ τὸ ἤξεύρῃ.

Ἀπὸ τὸν « Ἀκλουθὸν τοῦ Μ. Ναυλοῦτος » τὸ μέρος ὅπου ὁ Ἐκτωρ συναντᾷ μετὸν Πάπαν, ἤρσε περισσότερον εἰς τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα ἄλλ' ἄρα ἔχει ὑπάρχει κανένα, ποῦ νὰ μὴ τοῦ ἤρσε; — Χαίρω διότι τὸν ἤρσεν ὁ πυρετός, ὁ ὁποῖος, μολοντί Ἀρχιναύαρχον, δὲν τὸν ἐφοβήθη καὶ τὸν ἐκράτησεν αἰμάλιον ἐπὶ 6 ἡμέρας.

Ὅσον συχνότερα μοῦ γράφεις, τόσο περισσότερον μοῦ γίνεσαι εὐχαριστοτέρα καὶ ἀγαπητοτέρα, καλὴ μου Θελλούσα. Ὅπως ἀντήλαξες τὰ Μ. Μυστικά σου μετὴν Φιλεργὸν Κελιδόνα χερί, μετὴν νομίζω ὅτι οὕτω εἰμφορεῖς καὶ νὰ τὴν ἀσπασθῆς χεῖρῃ μετὴν χεῖρῃ.

Ὁρασιώτατα μοῦ περιγράφεις, Λύρα τοῦ Ὁρφώου, τὴν μαγευτικὴν τοποθεσίαν τῆς πόλεός σας καὶ τὴν ἀπὸ τῆς οἰκίας σας θέαν, μολοντί, ὡς καλὰ λέγεις, « ἄλλο κανεὶς νὰ τὰ περιγράψῃ καὶ ἄλλο νὰ τὰ βλέψῃ ». Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου καὶ σου ἔστειλα ἀγγελίας.

Νὰ εἶσαι βέβαιος, Ἐνδοξὸς Στρατιώτα, ὅτι νὰ μὲν ἀγαπῶ πολὺ, ὅπως λέγεις, τὴν Ναυτοπούλαν, διότι μάγαπᾷ καὶ ἐκείνη ἐπίσης, ἀλλὰ καὶ κανένα ἄλλον ἀπὸ τοὺς φίλους μου ἢ τὰς φίλας μου δὲν ἀγαπῶ. Ὀλιγοτέρον. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστήριον τῆς ἀγάπης μου, ἀγαπητὴ μου φίλε!

Λοιπὸν, διεβίβασα τὴν δραχμὴν εἰς τὸ Ταμειον τῶν Ἀπόρων καὶ σου ἄρσα τὸ ἴδιον ψευδώνυμον, θανυμαστὰ τῶν Ὁραίων Τεγγῶν. Μπᾶ! Μπᾶ! Ὁ Σύλλογός σας θὰ ἔχῃ καὶ γραφεῖον ἰδικόν του καὶ σημαῖαν ἰδιαίτην; Ἐγὼ περιέρχεται νὰ ἰδῶ πῶς θὰ εἶνε αὐτῆ ἡ σημαία.

Χαίρω ποῦ ἔγινες καὶ σὺ μέλος τοῦ Συλλόγου, Κεφαλληνιακῆ Ρομπολά. Ἐλπίζω δὲ καὶ ἐγὼ

ὅτι « καὶ πλέον ἀργὰ θὰ μένωμεν φίλοι » καθὼς μοῦ γράφεις.

Δυστυχῶς, Ἀτρόμητε Θαλασσομάχε, δὲν δύναμαι νὰ γράψω τίποτε περὶ αὐτοῦ. Ἀναγνωρίζω ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐλευθερωθῶν τὰ Σχολεῖα καὶ νὰρχίσουν πλέον τὰ μαθητὰ: ἀλλὰ δὲν εἶνε ἰδικὴ μου δουλειὰ νὰ ὑποδείξω τὰ μέσα. Αὐτὸ θὰ το κάμουν οἱ ἀρμόδιοι καὶ ὅσοι ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς ἀρμόδιους (π. χ.: οἱ ἐφημεριογράφοι). Ἐγὼ ἀπευθύνομαι πρὸς τοὺς μαθητὰς, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε διευθύνοντες, ἀλλὰ διευθυνόμενοι. Συμφωνεῖς;

Εἶδα τὴν μικρὰν φωτογραφίαν σου, Φιλόμουσε Παί, κολλημένην μετὸσην φιλοκαλίαν εἰς τὴν προμετωπίδα τῆς ἐπιστολῆς σου, καὶ ἐχάρην πολὺ ποῦ ἐγγνώρισα τὴν συμπάθει σου φυσιογνωμίαν. Κοιτᾷ σου φαίνεται καὶ ἡ μητροῦλα σου. Τὶ συμπλέγμα πλήρες στοργῆς! . . . Τὶ καλὰ ἂν εἶχαν ὅλοι μοῦ οἱ φίλοι ἀδελφοὺς ἐρασιτέχνες φωτογράφου, διὰ νὰ κομίσουν τὰς πρὸς ἐμὲ ἐπιστολάς των μετὸ ταυτάτας ὄφραλα οἰκογενειακὰς εἰκόνας!

Δυσάρεστον, ἀγαπητῆ Ἀστροφεγγιά, ποῦ δὲν ἐπανεύρες τὰς παλαῖάς σου φίλας καὶ φέτος εἰς τὸ σχολεῖον. Ἄλλ' εἶμαι βεβαία ὅτι θάποικιτῆς γρήγορα νέας φίλας, ἐπίσης ἀγαπητὰς καὶ καλὰς. Ἡ νέότης συνάπτει φιλίας μετὸσην ευκολίαν!

Ἄλθθαι; Αὐτὸ ἀκριβῶς με παρηγορεῖ καὶ με ἰκανοποιεῖ καὶ μ' ἐμπνέει καὶ με δυναμώνει. Ἐθρικῆ Ἐμμε φιλάττε! Αὐτὸ ποῦ γράφεις: ὅτι αἱ κόποι τοὺς ὅσοις καταβάλλω διὰ νὰ μαρτυρῶ τερπνὰ καὶ ἀφελίμα πράγματα εἰς τοὺς πολλοὺς μου συνδρομητὰς, δὲν πηγαίνουν ἔδικα. . . Ὡ, τὸ ἤξεύρω!

Μαθητονομάγε φιλάττε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ διδάλεξα. Ἐλπίζω νὰ λάβω καὶ ἐκτενεστεράς ἐπιστολάς σου.

Βεβαίως, ἤροσῃ μου Ἀλιτία: Ὑπάρχουν παιδιὰ ἀσπλαγχνά, τὰ ὅποια εὐχαριστοῦνται νὰ τυραννοῦν τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς ἀναπήρους, καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια αἰσθάνονται μεγαλιτέραν ἀγαλλίαν βταν δύνανται νὰ τοὺς βοηθοῦν. Ἐγὼ ἐπίσης πιστεύω ὅτι τὰ πρῶτα εἶνε πολὺ ὀλίγα καὶ ὄχι ποτὲ συνδρομηταί μου. — Ὅστε λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς θὰ σπουδάξῃς εἰς τὸ σπῆτι; Καὶ ἐκτὸς τῶν μαθημάτων, θὰ καταγίνεσαι εἰς τὴν ραπτικὴν, τὴν μαγειρικὴν καὶ τὴν σαχαροπλαστικὴν; Ἐξάφρατα! Τὸ καλὸ κορίτσι ἔλα πρέπει νὰ τὸ ἤξεύρῃ.

Ἀπὸ τὸν « Ἀκλουθὸν τοῦ Μ. Ναυλοῦτος » τὸ μέρος ὅπου ὁ Ἐκτωρ συναντᾷ μετὸν Πάπαν, ἤρσε περισσότερον εἰς τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα ἄλλ' ἄρα ἔχει ὑπάρχει κανένα, ποῦ νὰ μὴ τοῦ ἤρσε; — Χαίρω διότι τὸν ἤρσεν ὁ πυρετός, ὁ ὁποῖος, μολοντί Ἀρχιναύαρχον, δὲν τὸν ἐφοβήθη καὶ τὸν ἐκράτησεν αἰμάλιον ἐπὶ 6 ἡμέρας.

Ὅσον συχνότερα μοῦ γράφεις, τόσο περισσότερον μοῦ γίνεσαι εὐχαριστοτέρα καὶ ἀγαπητοτέρα, καλὴ μου Θελλούσα. Ὅπως ἀντήλαξες τὰ Μ. Μυστικά σου μετὴν Φιλεργὸν Κελιδόνα χερί, μετὴν νομίζω ὅτι οὕτω εἰμφορεῖς καὶ νὰ τὴν ἀσπασθῆς χεῖρῃ μετὴν χεῖρῃ.

Ὁρασιώτατα μοῦ περιγράφεις, Λύρα τοῦ Ὁρφώου, τὴν μαγευτικὴν τοποθεσίαν τῆς πόλεός σας καὶ τὴν ἀπὸ τῆς οἰκίας σας θέαν, μολοντί, ὡς καλὰ λέγεις, « ἄλλο κανεὶς νὰ τὰ περιγράψῃ καὶ ἄλλο νὰ τὰ βλέψῃ ». Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου καὶ σου ἔστειλα ἀγγελίας.

Νὰ εἶσαι βέβαιος, Ἐνδοξὸς Στρατιώτα, ὅτι νὰ μὲν ἀγαπῶ πολὺ, ὅπως λέγεις, τὴν Ναυτοπούλαν, διότι μάγαπᾷ καὶ ἐκείνη ἐπίσης, ἀλλὰ καὶ κανένα ἄλλον ἀπὸ τοὺς φίλους μου ἢ τὰς φίλας μου δὲν ἀγαπῶ. Ὀλιγοτέρον. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστήριον τῆς ἀγάπης μου, ἀγαπητὴ μου φίλε!

Λοιπὸν, διεβίβασα τὴν δραχμὴν εἰς τὸ Ταμειον τῶν Ἀπόρων καὶ σου ἄρσα τὸ ἴδιον ψευδώνυμον, θανυμαστὰ τῶν Ὁραίων Τεγγῶν. Μπᾶ! Μπᾶ! Ὁ Σύλλογός σας θὰ ἔχῃ καὶ γραφεῖον ἰδικόν του καὶ σημαῖαν ἰδιαίτην; Ἐγὼ περιέρχεται νὰ ἰδῶ πῶς θὰ εἶνε αὐτῆ ἡ σημαία.

Χαίρω ποῦ ἔγινες καὶ σὺ μέλος τοῦ Συλλόγου, Κεφαλληνιακῆ Ρομπολά. Ἐλπίζω δὲ καὶ ἐγὼ

τόσφ πολὺν κόσμον, ὥστε δὲν σ' ἐπεσκέφην μήπως σ' ἐνοχλήσω. Ἄ, μὰ δὲν ἦτο λόγος αὐτός, ἀγαπητῆ μου! Εἶνε δυνατόν νὰ μ' ἐνοχλοῦν τόσο ἐγκάρδια ἐπισκέψεις;

Ραγδαία Βροχή, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα ὡς ὀρασιώτατον, καὶ σου ἔστειλα τὰ ζητηθέντα. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ.

Ἀνθισμένη Μαργαρίτα, καὶ ἐγὼ αὐτὸ προτιμῶ. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐξοπάδιον, καὶ δι' ἕλῃν αὐτὴν τὴν ἀγάπην, τὴν ὅποιαν μετὸσην ζωηρότητα μοῦ φανερόναι.

Εἶδα τὴν μικρὰν φωτογραφίαν σου, Φιλόμουσε Παί, κολλημένην μετὸσην φιλοκαλίαν εἰς τὴν προμετωπίδα τῆς ἐπιστολῆς σου, καὶ ἐχάρην πολὺ ποῦ ἐγγνώρισα τὴν συμπάθει σου φυσιογνωμίαν. Κοιτᾷ σου φαίνεται καὶ ἡ μητροῦλα σου. Τὶ συμπλέγμα πλήρες στοργῆς! . . . Τὶ καλὰ ἂν εἶχαν ὅλοι μοῦ οἱ φίλοι ἀδελφοὺς ἐρασιτέχνες φωτογράφου, διὰ νὰ κομίσουν τὰς πρὸς ἐμὲ ἐπιστολάς των μετὸ ταυτάτας ὄφραλα οἰκογενειακὰς εἰκόνας!

Δυσάρεστον, ἀγαπητῆ Ἀστροφεγγιά, ποῦ δὲν ἐπανεύρες τὰς παλαῖάς σου φίλας καὶ φέτος εἰς τὸ σχολεῖον. Ἄλλ' εἶμαι βεβαία ὅτι θάποικιτῆς γρήγορα νέας φίλας, ἐπίσης ἀγαπητὰς καὶ καλὰς. Ἡ νέότης συνάπτει φιλίας μετὸσην ευκολίαν!

Ἄλθθαι; Αὐτὸ ἀκριβῶς με παρηγορεῖ καὶ με ἰκανοποιεῖ καὶ μ' ἐμπνέει καὶ με δυναμώνει. Ἐθρικῆ Ἐμμε φιλάττε! Αὐτὸ ποῦ γράφεις: ὅτι αἱ κόποι τοὺς ὅσοις καταβάλλω διὰ νὰ μαρτυρῶ τερπνὰ καὶ ἀφελίμα πράγματα εἰς τοὺς πολλοὺς μου συνδρομητὰς, δὲν πηγαίνουν ἔδικα. . . Ὡ, τὸ ἤξεύρω!

Μαθητονομάγε φιλάττε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ διδάλεξα. Ἐλπίζω νὰ λάβω καὶ ἐκτενεστεράς ἐπιστολάς σου.

Βεβαίως, ἤροσῃ μου Ἀλιτία: Ὑπάρχουν παιδιὰ ἀσπλαγχνά, τὰ ὅποια εὐχαριστοῦνται νὰ τυραννοῦν τοὺς

της ανταλλαγής των Μ. Μυστικών και τα κατά την επίσκεψίν σου προς την Θέλλουσαν.

Διάττον' Ἀστήρ, νά μου φιλήσῃς τὸν ἀγαπητὸν Ἀλέξανδρον καὶ νά τῷ εἴπῃς, ὅτι ὕστερ' ἀπὸ ὅσα ἔμαθα δι' αὐτὸν, δὲν βλέπω τὴν ὥραν ποτε νά μου γράψῃ καὶ νά τὸν κατατάξω μεταξὺ τῶν φίλων μου.

Περίεργος αὐτὴ ἡ ἀντιπάθειά σου κατὰ τῆς μαντιουράνας, Ἄσμα τοῦ Ὀρφῆως. Καὶ ὅμως εἶνε τόσον εὐώδης καὶ τόσον ὠφέλιμος φυτὸν... Ἄ, ὅσα διὰ τὰ ὁμώνυμον μυστήριον δὲν ἔχεις νά πῃς τίποτε ! ἔ ;

Ἄντ' Κεχώτη, χαίρω πού ἐγνωρίσθης καὶ προσωπικῶς μετὸν Ρωμαίων Κικέρωνα. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀνοδοδέμην πού μου ἔφερες. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπρόσεξα καὶ προσλήθην κάθε δυστυχίᾳ,

Ὁ διευθυντὴς μου κ. Ν. Παπαδόπουλος μ' ἐσπεύρισε νά εὐχαριστήσω ἐκ μέρους τοῦ ὅλους ὅσοι ἐσπεύσαν νά τὸν συλλυπηθῶν προφερέως διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς του ἐξαδέλφης Σταματίας Δ. Σαχίτη.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλάξουν : ὁ Ζαχαρίας μετὸν Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Ἀφελὴν Καρδίαν, Χαλασμὸν Κόσμον καὶ Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν. — ὁ Ἐνδοξὸς Στρατιώτης μετὸν Ναυτοπούλαν καὶ μετὸν Θαυμαστήν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν.

— Τὸ Τρυγονάκι μετὸν ἀρχαίαν φιλίαν τῆς « Διαπλάσεως » Μπιρμπίρα, μετὸν Ναυτοπούλαν, Σανθὴν Ἑλληνοπούλαν, Μέδουσαν, Ἐπιδοφόρον, Καρθερίαν, Ἀρχιζιζάνιον, Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου, Τίχ-Τάκ, Καλὴν Καρδίαν, Ποιμενικὴν Φλογεράν, Παχὺν Τσίρον, Ἐδνευχὴ Θρητήν, Γαλινηϊάν, Θάλασσαν, Ἀδραν τοῦ Φαλήρου καὶ Πικουί-Πικουί — ὁ Νικηφόρος ὁ Βρονένιος, μετὸν Ποιμενικὴν Φλογεράν, Ἀγκάθι, Ἀδραν τοῦ Ἀρίονος, Τρεχαγορευτοπούλαν, Μίαν Τροισούλαν, Θαλασοζάλην, Ἀρδαλουσίαν, Λευκὴν Φουσταναῖλλα, Σουσουράδα, Προτομαγιάν, Ἀδραν τοῦ Φαλήρου, Λευκὴν Χίτρα, Φαροπούλαν, Ἄσμα τοῦ Ὀρφῆως καὶ Βιγίαν. — ἡ Γενναία Σουλιώτισσα μετὸν Χριστίναν Δεσφύλλα, Μαρίαν Παυλάκη, Βασιλικὴν Σταμάτη, Σενητευμένην Ἡπειρώτισσαν, Ἀρχιζιζάνιον, Ἀνδρέϊον Ἡπειρώτην, καὶ Ποιμενικὴν Φλογεράν. — ἡ Κεφαλληνιακὴ Ρομπόλα μετὸν Ναυτοπούλαν, Μικρὸν Συμπαιθικὸν καὶ Τί με μέλει. — ὁ Ἐθνικὸς Ὑμνος μετὸν Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Ἀρχιναυάρχον Θεμιστοκλέα, Ἑλληνικὴν Σημαιοῦσαν, Χαλασμὸν Κόσμον, Ποιμενικὴν Φλογεράν καὶ Μάδρον Πρίγκηπα. — ἡ Χρυσὴ Ἀκτίς μετὸν Ἀγγελικὴν Σταθοπούλου. — ἡ Σανθὴ Καντζιώτισσα μετὸν Μαρίαν Ν. Λεβίδου, Ναυτοπούλαν, Ἀρθιομένην Δεμοσιάδ, Μαρίαν Παυλάκη, Χριστίναν Δεσφύλλα καὶ Βασιλικὴν Σταμάτη. — ὁ Τρομάρας μετὸν Ἀνδρέϊον Ἐβζωτῶν. — ἡ Ραγδαία Βραχὴ μετὸν Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα. — ἡ Ἀφροδέσσα μετὸν Ναυτοπούλαν. — ὁ Τσίρ-Τσίρ μετὸν Τρυγονάκι καὶ τὴν Ἀγνωστον Τύχην. — ὁ Μικρὸς Ἐβζωτῆς μετὸν Λόρδον Βύρωνα, Τζι-Τζι-Μπούμ Μπούμ καὶ Χαλασμὸν Κόσμον. — ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης, μετὸν Ἀνεμώνην, Ἀρχιμηδὴν τὸν Μαθηματικόν, Ἀστροποταμίτην, Δάφνην, Ἄντ' Κεχώτην, Ἑλληνικὴν Σημαιοῦσαν, Ἑλληνίδα Καλλιτέχνηδα, καὶ Ἀδραν τοῦ Ἀρίονος.

Ἀσπασμοί, πληροφορεῖτε. — ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης ἐπιθυμεῖ νά γνωρισθῇ μετὸν ὅλους τοὺς ἐν Κεφαλληνίᾳ συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς μου (ἔχει νά εἴπῃ ἀπὸ 3 1/2 λέξεις εἰς τὸν καθένα.) — Ὁ Ζαχαρίας ἀσπάζεται τὸν Μπαρούπα Νικολήν· ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν του, ἀλλὰ δὲν τῷ

ἀπάντησε ἐπειδὴ ἦτο ἀσθενής. — ὁ Διογένης Λαέρτιος, ἐπανελθὼν ἐκ Κορίνθου, ἐρωτᾷ τὸν Δέαν πού ἐπιθυμεῖ νά γίνῃ ἡ προσωπικὴ γνωριμία, τὴν ὁποίαν κατόπιν προτάσεώς του, ἔσπευσε μετὸς τὴν εὐγένειαν νά ποδεχθῇ. Ἐπιθυμεῖ ἐπίσης νά γνωρισθῇ καὶ μετὸν Νικηφόρον τὸν Βρονένιον. — ἡ Λύρα τοῦ Ὀρφῆως, ἀσπάζεται τὸν Ὀρφέα καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς Μέλλουσης Καλλιτέχνης. — Συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως, ἔλθων ἐσχάτως εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπιθυμεῖ νά γνωρισθῇ μετὸς τοὺς φίλους μου προσωπικῶς καὶ νὰ ανταλλάξῃ μετ' αὐτῶν τὰς σκέψεις του περὶ Συλλόγων. Ὅποιος θέλει λοιπὸν εἰσπορεῖ νά τὸν συναντήσῃ εἰς τὸν κήπον τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος· θὰ κἀθῆται εἰς ἓν θρανίον καὶ θὰ κρατῇ ἐν φυλλάδιόν μου πρὸς ἀναγνώρισιν. Ὁρα 4 1/4 — 5 μετὰ μεσημέριον καθ' ἑκάστην. — ὁ Τσίρ-Τσίρ πληροφορεῖ τὸ ἔτσι μάρεσει ὅτι εἰς τὰ Μέθανα δὲν εὔρε κανένα διὰ νά παίξῃ καὶ διήρχετο τὸν καιρὸν του ἡσύχως (πού ζιζάνιον !) ἀναγινώσκων παλαιούς μου τόμους. — Τὸ Ἄψε-Σβύσε ἀσπάζεται τὸν Ἀτρόμητον Θαλασσομάχον καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ του. — ὁ Ἐθνικὸς Ὑμνος ἀσπάζεται τὸν ὑπερασπιστὴν τῆς πατρίδος... Κολοσσὸν τῆς Ῥόδου. — ὁ Πελοναύτης εὐχαριστεῖ τὸ ἔτσι μάρεσει πού τὸν ἐνθυμήθη καὶ τοῦ ἔστειλε χαιρετισμούς μετὸν Ἀνδρέϊον Ἀργοαῦτην. — ὁ Πρωϊτὸς Ἀστήρ χαιρετᾷ πολὺ πολὺ τὸ Ἀσημένιο κῆμα καὶ τοὺς γονεῖς του. — τέλος ὁ Γραβιῆς πληροφορεῖ τὸν Μικρὸν Ἐβζωτῆν ὅτι ἐμελέτησεν ὅσον ἔπρεπε καὶ ἐπροβιάσθη.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἀγκυραν τῆς Φιλίας, Ἀλάσκαν, Φιλόμοσον (εἰς τὴν ἀρχὴν 7 μέλη εἶνε ἀρκετὰ νά χαλάσουν κόσμον.) Ῥωμοπούλαν (ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα.) Ταρίαν Ταρέλα (εἶνε καιρὸς νά παύσῃ ἡ μελαγχολία παντοῦ συνειθίζει κανεὶς.) Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν, Ἄσμα τοῦ Ἡλίου, Νεράϊδα τὸν Ἀλφειῶν (ἡ ὁποία τώρα ἤρχισε νὰ ανταλλάξῃ Μ. Μυστικὰ καὶ μετανοεῖ πού δὲν το ἔκαμε τόσον καιρὸν !) Ἡλιον, (ὄχι κατ' ἔτος, μόνον τὴν πρώτην φορὰν.) Δικατερίνη Κοτζιάλη (ναί· τί καλὰ ἂν ἦμην κ' ἐγὼ μαζί !) Τρυγονάκι (αἱ λοιπαὶ προτάσεις εἰς τὸ προσεχές.) Τρικυμιώδη Μαλέαν (ἡ ἀρχὴ ἔγινε ἔλαβες ἐν τετρατάκῳ τὸ ὁποῖον ὑπέστη ὁλόκληρον Ὀδύσειαν ;) Γενναίαν Σουλιώτισσαν (μὰ ἀκόμη εἰς τὴν ἐσχόλην ;) Α. Θ. Πολυζωίδην (σὲ κατέταξα.) Ἑλλησποντον (ὑπέθεσα ὅτι δὲν εἶχες λάθρ' τὸ φύλλον καὶ δὲν ἔλαβα ὑπ' ἔφει μου τὸ νέον ψευδώνυμον δὲν πειράζει.) Ὁραίων Ἀρθοδέμην (ἡ ὁποία ἔμαθα ὅτι ἐχόρευσε πολὺ εἰς τὰ γενέθλια μίαν φίλης τῆς.) Φιλόσοφον Ἀναξαγόραν, Σανθὴν Καντζιώτισσαν, Σοφὸν Πιτακόν, Κόρην τῆς Ὁραίας Λέσβου (ἐλήφθησαν φρ. 2 καὶ προσετέθησαν εἰς τὸν λ. μόν.) Ὁρφέστην Λευίτην (ἔστειλα τὰ ζητηθέντα· βεβαίως θὰ δέχωμαι τὰς λύσεις σου.) Ἐρυθρὸν Σταυρόν (ἔστειλα· νά τὰ χιλιάσῃς !) Πεταλούδα τῶν Σερρών, Ἑλένην Ἀρηάτου (τὴν νέαν μου φίλην, διὰ τὴν ὁποίαν ἔχω ἀρίστης συστάσεις.) Ταναγραϊάδην Κόρην (δὲν πειράζει !) Γραβιῆν, Βούγγαζαράλ, Ὑποβρύχιον, (μὰ πῶς γίνεται αὐτὸ, ἀγαπητέ μου, νά προδώσω τὸ ξένον ψευδώνυμον ;) Κουταλιανόν (ὁ ὁποῖος εἶχε τόσον καιρὸν νά μου γράψῃ !) Ἑλληνικὴν Θάλασσαν (ἐνόησα ὅτι κάποια παρετήγησις θὰ συνέβη· δὲν πειράζει !) Ἀνδρέϊον Σουλιώτην, Ἀφροδέσσα, (κ' ἐγὼ, τί χαρὰ δταν λαμβάνω γράμμα σου !) Ἀδραν τοῦ Ἀρίονος (κατενοουσιασμένην μετὸν Ἀγκυραν τῆς Φιλίας) Στρατηγὸν Ἀρνίβαρ, Παλλικάρη τῆς Ἀατίας (μικρὸν τὸ καιρὸν, ὑποθέτω) Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην (τὰ λοιπὰ ὀνόματα προσεχῶς) Μικρὸν Γυφτοπούλαν.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 13 Ὀκτωβρίου, βάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 18 Νοεμβρίου ε. ε.

547. Συλλαβογράφος. Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου, καρπὸς τὸ δευτέρον μου. Καὶ ζῶν καταστρεπτικὸν εἶνε τὸ σύνολόν μου.

548. Στοιχειογράφος. Ἄ νά βγάλῃς, ρῶ νά βάλῃς, καὶ μετὰ σπουδῆς μεγάλῃς πᾶνω τοῦ νά βλάπτω ἄλλον, γίνομαι πτηνὸν μεγάλον.

549. Αἰνιγμα. Ἐχω τριάκοντα ἐμπρός, τριάκοντα ὀπίσω, καὶ δέκα εἰς τὸν τράχηλον· ἀχ' ἵπῳ νά τὰ σηκώσω ! Ἄν ἰδυνάμην διὰ σοῦ νά τὰ ἀπλοποιήσω εἰς πέντε μόνον, τί καλὰ ! Καὶ θὰ το κατορθώσω ! Τὰ πέντε μου ἐνούμενα ἀποτελοῦσιν ἓνα ἀνώνυμον λιμένα.

550. Τρίγωνον. Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΑΑΑΑΗΗΗΘΘ NNPP σχημάτισον τρίγωνον περιέχον καὶ δύο θεάς.

551-558. Σύνθεσις λέξεων. Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι 18 συλλαβῶν σχημάτισον τὰ ὀνόματα ἑξ ὀκταμῶν :

νεί-νός-νεί-νός-λω-λος-κου-δα-χε-ρη-φο-ση-σ-α-σ-α-πη-νας.

557. Φύρδην-μύγδην. Οὔτε ὄκαλα τὰ χεῖρ' ἔχει πού σ' ναπεισοῦν κεε' ἐς πνοῦκαπεῖρι αἰκ' ἐς φρακνατσούν. Καί ε' νεπαιαὲ τνάπα με σέλο καὶ σποκό. Γιά ν' ἀσπαλοῦ ἄμνον εἰλέφω αἰκ' πρακό.

558. Μεσοστιχίς. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου θεοῦ.

559. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς. Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ζῦφου.

560. Ἑλλησποσύμφωνον. λ-υ-υ-ου-ι-η-ε-ε-ε-α.

561. Γρίφος. λύσε ὦ γού +

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 6 Σεπτεμβρίου 1897.

- 477. Βολβία (βολή, βία). — 478. Πίννη (Π Ν). — 479. Δασεῖα, Ἀσία. — 480. 481. 482. Αἶμος, Ἰαννίνα. 3, Καβάλλα, 4, Μέσσοβον, 5. Οἰνὴ. — 488-490, 1, Ἴος, 2, Κέως, 3, Σύμη. — 491. Ὅχι ἔχομεν καὶ Ἰταλία, 1, ἈΑΒις, 2, ΚΥρος, 3, ΓΣκία, 4, Κίθαρα, 5, κΔπρος, 6, ἄΣπις.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάσσεται ἐκ τῆς Γραμματικῆς τῆς Παιδείας ἕως καὶ ἐσχόνην παιδιῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀλλήθις παρασθὲν εἰς τὴν ἐσχόνην ἡμῶν ὑπερημίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁγίον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνός καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΒΡΑΘΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι, λπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὅδος Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτισσῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1897 Ἔτος 19^{ον}. — Ἀριθ. 44-45



ΠΕΜΠΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΑΝΙΑΣ ὁ Πρῶτος καὶ ὡς ἐλπίζω τελευταῖος, — μετ' ἄλλους λόγους ὁ αἰώνιος ψυχογυῖος τῆς Διαπλάσεως καὶ ἀδελφός τῶν δώδεκα ἀδελφῶν του, (γένους θηλυκοῦ, ἂν ἀγαπάτε !) πρὸς ἀπαντας τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας τῆς Διαπλάσεως, χαιρεῖν ! Ὁπῶ; ἔσπασα πρὸ ὀλίγου τὸ πόδι μου, (θὰ σὰς τα πῶ...) — σπάζω τώρα καὶ τὸ κεφάλι μου, διὰ νά ἐνοήσω τί ἤθελεν ἡ κυρία Διαπλάσις νά με παρουσιάσῃ εἰς τὸν κόσμον ! Ἐγὼ καλὰ ἔκαμα τὴ δουλειά μου τόσα χρόνια εἰς τὸ γραφεῖόν της, ἀγνώστος, ἀφανής καί... ἀναν-ἄνωμος, ἡσυχος ὅμως καὶ εὐτυχής, ἐφαρμόζων τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν : Ἄθεε βιώσασ. Ἐ, διατί τώρα νά με φανερώσῃ ; Ἦτο τάχα καμμία ἀνάγκη νά χάσω τὴν ἡσυχίαν μου, νά βάλω καὶ ἄλλες σκοτοῦρες εἰς τὸ κακοφτιασμένον καὶ ξερόν αὐτὸ κεφάλι ; « Ἀνανία ! ἔ, Ἀνανία ! Μὴ παραπονήσῃς ἐναντίον